

LUTHERSK KIRKETIDENDE

INNHold

Frivillighet og medarbeiderskap / Nødvendig at kirken reviderer sin antropologi / Sammen om å lede? / "Kristentro i klemme" / Fra bokfronten / Fra bispedømmerådene og Kirkedepartementet

SØNDAGSTEKSTEN

- 2. søndag etter Kristi Åpenbaringsdag - Jostein Holm
- 3. søndag etter Kristi Åpenbaringsdag - Nelson Cabrera Ponce
- Vingårdssøndagen - Yoel Ben David

Der dine talenter og verdens behov krysser hverandre, finner du ditt kall.

Frivillighet og medarbeiderskap

"Der dine talenter og verdens behov krysser hverandre, finner du ditt kall," sa Aristoteles. Og vi kan flere fortellinger om talenter, hvor det gode tjenerskapet handler om å bruke talentene og få dem til å kaste av seg - ikke grave dem ned i frykt eller misforstått fromhet. Kall til tjeneste, behov og talenter. Frivillighet og Medarbeider-

skap. Alle prester, kirkestaber og menighetsråd jeg vet om, ønsker å ha det som satsningsområde - og de fleste opplever det som en stor utfordring å få det til.

Jeg er vokst opp i Nordstrand menighet - en stor og aktiv menighet i Oslo Sør. Jeg kom inn i et tallrikt og positivt ungdomsmiljø og ble fort

med i styre og stell. Når jeg spør meg selv hvorfor jeg ble frivillig medarbeider, og hvorfor jeg fortsatte å være det, handlet det primært om fire ting: Det var en fantastisk følelse å bli sett og tatt inn i fellesskapet, når jeg var vant til å være utenfor. Det var motiverende å bli vist tilitt og spurt om å ta ansvar for ting, så lenge jeg fikk oppfølging som muliggjorde mestring. Det var viktig å våge og legge ned ting som ikke fungerte, og ta nye grep. Det var viktig at fellesskapet hadde rom for at både livet og troen gikk opp og ned.

Under studietiden på MF var jeg frivillig medarbeider i Kirkens SOS. Også der møtte jeg en måte å håndtere frivillige på, som lærte meg veldig mye. Det viktigste ble tydelighet, raushet og involvering. Jeg møtte et miljø som var tydelig på sin visjon, på sine forventninger og krav til oss som medarbeidere og på hva de kunne tilby. Jeg opplevde at de involverte oss som frivillige på en måte som i stor grad var tilpasset den enkeltes behov, muligheter og ønsker. Dessuten opplevde jeg at uenighet og kritikk ikke var truende. De brant for arbeidet og for oss. De skjønte, og viste at de skjønte, at de avhang av oss. Rausheten møtte jeg både i forhold til egne frustrasjoner i tjenesten, behov for permisjoner, i mangfoldet av meninger og vilje til å lytte. Staben bød på seg selv til oss som frivillige. Jeg følte meg sett og satt pris på.

I Grønland har vi knapt barn og ungdom i skolealder, som er kirkemedlemmer. Vi har 0-4 konfirmanter i året og stor gjennomtrekk både av folk generelt og av frivillige medarbeidere. Medarbeiderne har ikke vært del av vår menighetskultur før de kommer inn som ledere. Hvis de i det hele tatt bor i vår bydel, har de gjort det svært kort tid. Og de har flere andre ikke-geografisk baserte nettverk som er minst like viktige som det kirkelige. Da er frivillighet ut fra tradisjonell tankegang en ekstra stor utfordring.

Grønland sin visjon sier at vi skal være *"et synlig fellesskap rundt Jesus Kristus, som gir mot til å leve og mot til å tro, trygghet og eierskap, bekreftelse og utfordring."* For meg snakker denne visjonen også mye om det som trengs for å lage gode kår for medarbeiderskap. Hvis vi skal få mennesker til å ønske å være en del av

fellesskapet vårt og bidra inn der, må vi

- være synlige i og glad i vårt lokalmiljø,
- BYGGE fellesskap,
- ha et tydelig sentrum og mindre tydelige ytterkanter,
- bry oss om hverandres liv og hvordan vi har det,
- hjelpe hverandre til å ha troen med i hverdagen,
- oppmuntre til eierskap gjennom å be den enkelte bidra med det vi kan,
- bekrefte hverandre positivt; se talenter og muligheter,
- utfordre der det trengs og bidra til vekst, modning, endring.

Å være kristen er noe vi er og gjør i fellesskap.

Jeg tror på en sammenheng mellom de tingene som gjør at mennesker kommer til oss, at de ønsker å bli en del av vårt fellesskap, og at de ønsker å være medarbeidere. Det er ikke alltid en sammenheng, men jeg liker best når det er det. For jeg tror vi gjør en enda bedre jobb og har det enda bedre som medarbeidere, hvis vi gjør vår tjeneste i et fellesskap som vi i utgangspunktet gjerne ville bli en del av.

Som prester, staber og menigheter må vi ha en bevisst grunnlagstenkning om hvorfor ulønnet medarbeiderskap er viktig. Og vi må være bevisst på å kommunisere det til alle som står i en tjeneste i vår sammenheng. Å være kristen er noe vi er og gjør i fellesskap. Gud er et indre fellesskap i seg selv. Vi er skapt til fellesskap med Gud og med hverandre. Vi har fått alt av Gud og utfordres på å dele med andre alt vi har fått. Alle medarbeidere kan godt kalles "frivillige" - for vi tvinges jo ikke. Ikke av Gud i hvert fall. Men samtidig er det et litt rart ord i denne sammenheng - både fordi det signaliserer at de lønnete medarbeiderne ikke gjør dette av fri vilje, og fordi det tilslører at kallet til tjeneste er en del av kristentroens liv, som ikke kan skilles ut eller velges bort. Et kristent fellesskap lever når vi har Jesus Kristus som sentrum og gir etter evne og får etter behov - både materielt, sosialt og åndelig, både innad og ut mot resten av verden. Sånn sett er vi alle ment å være medarbeidere. Og hvis det funker, er vi alle både mottakere og givere - enten samtidig eller i ulike faser og relasjoner.

Ulønnet medarbeiderskap vil derfor alltid måtte være et satsningsområde i kirken. Men mange av oss jobber i kontekster som utfordrer til nytenkning rundt det. I hvert fall merker jeg

det som barne- og ungdomsarbeider i indre by. Det handler ikke først og fremst om den evige debatten rundt hva slags barne- og ungdomsarbeid vi skal ha - mest biljard eller nattverd. Kombinasjonen av at lederne er ukjente både med menigheten og nærmiljøet, at de har hatt og har sin kristne tilhørighet i mange fellesskap på en gang og gjerne andre steder enn i Den norske kirke, og at de kanskje er mer kresne og kortsiktige i sitt engasjement enn tidligere generasjoner, er krevende. Den gir helt andre problemstillinger i forhold til eierskap, kulturbygging, langsiktighet.

På den ene siden handler det om å faktisk evne å rekruttere medarbeidere og beholde dem, den tid det er mulig. På den andre siden handler det om, som menighet og som prester, å ikke kontinuerlig føle oss mislykket fordi vi ikke klarer å være så flinke på frivillighet som vi gjerne vil.

- Hva gjør det med arbeidet vårt når det er lønnet stab og ikke frivillige medarbeidere som representerer kontinuiteten?
- Hva er vår egen drivkraft i arbeidet med ulønnede medarbeidere?

Vi har fått alt av Gud og utfordres på å dele med andre alt vi har fått.

- Hvordan skaper vi lojalitet hos medarbeidere hvis vår menighet er ett av flere steder de går, og vi kanskje primært oppleves som et arbeidssted?
- Kan vi i vårt lavterskelarbeid ha medarbeidere som har en annen tro?
- Gir vi nok rom for unge voksne som ikke vil, eller i en periode ikke orker, være ledere?
- Hvordan finner vi balansen mellom tydelig lederskap/kontinuitet, og samtidig rom for nye folk til å prege miljøet og arbeidet?

Jeg tror ikke det finnes enkle løsninger på dette. Men en forutsetning for å lykkes, eller skal vi si en forutsetning for å fortsette arbeidet med frivillighet uten å miste motet, er at vi holder denne samtalen gående. At vi deler erfaringer av å lykkes og mislykkes. Og våger å tenke både veldig gammelt og helt nytt.

SUNNIVA GYLVER
sunniva@gylver.no

Redaksjonen ønsker alle våre lesere, annonsører og medarbeidere en velsignet feiring av Kristi fødselsfest. Vi takker for alt godt samarbeid i 2008 og ønsker dere alle velkommen tilbake neste år.

Nødvendig at kirken reviderer sin antropologi

En respons til Torleiv Austad

AV TORE LAUGERUD

Torleiv Austad har nylig utgitt en bok om bønn.¹ I boka er det en kritisk gjennomgang av antropologien i betenkingen *Kirken i møte med den åndelige lengsel i vår tid*. Betenkingen ble utarbeidet til Kirkemøtet 1999 av Egede-instituttet ved undertegnede. Austads analyse gjør det ønskelig å gi en respons.

Et manifest for en misjonerende kirke

For å forstå betenkingen er det viktig å forstå sjangeren. Austad ser den som "et forsøk på å gi en kristen tolkning av den religiøse lengsel blant folk flest ved tusenårsskiftet" (s.148). Det er riktig, men samtidig for smalt. Betenkingen er tenkt som et *manifest for en misjonerende kirke i vår kontekst*. Foranledningen for kirkemøtesaken var todelt. Flere i Kirkemøtet hadde, midt i de tunge ordningssakene, etterlyst saker som rørte ved troens sentrum. Parallelt med dette hadde Kirkerådets Samrådsgruppe for nyreligiositet etterlyst en sak om hvordan kirken kan møte det økende antallet mennesker som søker i alternativ spiritualitet. Kirkerådet besluttet å reise en sak som kombinerer disse anliggender.

Betenkningens grep er å søke fornyelse av kirken som en misjonerende kirke gjennom *kontemplativ spiritualitet*. Innenfor protestantismen er dette noe uvanlig.² Men det er et

gammelt mønster. Ørkenfedrene var en mektig misjonsbevegelse i den tidlige kirken. Fra den går det tråder til den keltiske kirkens misjon i tidlig middelalder³ og til den katolske kirkes store misjonærer. Dominikus reiste alltid rundt med Johannes Cassianus' "Grunnsetninger" som veileder, en bok som i ett og alt bygger på ørkenfaderen Evagrius. Benedikt som skapte en klosterregel som formet det kristne Europa, bygde på den samme boka. Klosterregelen og middelalderens misjonærer var opptatt av det samme: å finne "det rette målet", å balansere stillhet, bønn, hvile og handling i fellesskapets liv.

Den misjonerende spiritualiteten som Ignatius Loyola kom med, ble en nøkkel til restaurasjon av den katolske kirke etter reformasjonen. I dag er denne spiritualiteten en kilde til fornyelse på tvers av kirkesamfunnene. I *Åndelige øvelser* beskriver Ignatius en ny bønnepraktis som legger vekt på å oppdage Guds nærvær i alle ting, bli bevisst på lengslene som en drivkraft i menneskenes liv og ha tillitt til den forvandlende kraften i Guds kjærlighet. Fornyselsen av den katolske kirke som en misjonerende kirke etter det 2. Vatikankonsil er knyttet til en fornyelse av den kontemplative spiritualiteten. Det samme ser vi i den ortodokse kirke mange steder i Europa, Nord-

Afrika og Midtøsten.

Foreningen av kontemplasjon (å skue) og misjon kan følges tilbake til Jesu liv - hos Johannes like inn i den indretrinitariske relasjonen. Sønnen skuer Faderen, og Faderen sender Sønnen og Ånden. I denne indretrinitariske foreningen av kontemplasjon og misjon ligger grunnen til all skapelse. Det er dette Jesus henspiller på når han sier: "Sønnen kan ikke gjøre noe av seg selv, bare det han ser (skuer) Faderen gjøre" (Joh. 5,19). Det skapende i forholdet mellom kontemplasjon og misjon er en hemmelighet man ikke kommer til gjennom tenkning. Derfor må misjonsspiritualiteten gjenfinne den mystiske teologiens puls-slag.⁴

Austads tema er antropologien. Betenknningen berører menneskesynet - sammen med Guds bildet og natursynet - fordi jeg anser disse som svært viktige *misjonsteologiske* spørsmål i vår kontekst. Austad viser til at antropologien er kritisert av Hallaråker ("heftet er bortimot kjemisk fritt for luthersk syn på det falne, døde og fortapte menneske") og Skaaheim ("Ikke tilstrekkelig rom for ... at vi har en syndig natur som står Guds vilje imot og derfor trenger å bli stilt under lovens dom og frigjort av evangeliet"). Austad nevner ikke at kritikken fra indremisjonslederne står i en bemerkelsesverdig kontrast til en positiv mottagelse hos ytremisjonslederne i Areopagos, NMS og NLM(!). Kontrasten spiller trolig ulike referanserammer. Ytremisjonslederne har sett at mennesker i sør tar i mot evangeliet ved helt andre mekanismer enn at de gjennom loven ser seg som syndige, fortapte mennesker som trenger Guds nåde. For å begripe betenknningen er det viktig å være *bevist sin egen og andres kontekstualitet*. Evnen til det utvikles gjerne gjennom flerkulturell erfaring.

Å lytte til konteksten for å møte lengselene ut fra evangeliet

Dessverre ble betenknningens hovedanliggende, spiritualitet og misjon, borte i debatten som fulgte. Denne dreide seg om hvorvidt det er en åndelig lengsel, og om hvordan denne er å forstå. Når debatten fikk et slikt fokus, henger det nok sammen med at betenknningen mangler en eksplisitt situasjonsanalyse. I korte trekk⁶ er min analyse at vi står midt oppe i en be-

merkelsesverdig tilbakekomst av religion og åndelighet - tydeligst i kultur og næringsliv og på individplanet, men også i samfunnet og i den offentlige debatt. Vitaliseringen av det religiøse ytrer seg på flere måter samtidig: gjennom kristen og muslimsk innvandring, gjennom sterke nyåndelige strømninger og ved at nye, kristne spiritualitetsbevegelser oppstår. Bevegelsene lar seg vanskelig avgrense etter tradisjonelle skillelinjer. På karakteristisk postmoderne vis er de flytende, overlappende og åpne. Sosiologene fører nå an i en livlig debatt om hvordan vi skal forstå det nye religiøse bildet.⁷ Jeg ønsker velkommen en større deltagelse fra teologenes side i denne debatten.

Når betenknningen taler om en åndelig lengsel i vår tid, er noe av poenget å peke på det som skjer som en *mulighetenes tid for kirken*. Jeg ønsker å rope så høyt jeg kan at når det igjen har blitt rom for å tale om Gud, må kirken kjenne sin besøkestid og gi et tilsvarende svar inn i denne situasjonen. Hvis det ikke skjer, vil gevinsten gå til andre. Jeg er ikke så opptatt av at lengselen går i mange ulike retninger. Jeg er mest opptatt av at kirken finner det rette fokus. Jeg prøver å anvende et klassisk misjonsfokus: *å lytte etter tilknytningspunkter og behov i konteksten for å kunne møte menneskenes lengsler ut fra evangeliet*.

Utelatelsen av en eksplisitt situasjonsanalyse er vel overveid og henger sammen med betenknningens form. Fotografen Morten Krogvold har uttalt (i bladet Østmarknytt) at "lengsel er kunstens utspring". Når jeg tar et bilde, sier han, "vil jeg enten formidle en sak eller berøre". Kirken har etter mitt syn satset for ensidig på å "formidle en sak". *Vi trenger et språk som kan berøre lengselen*. Derfor lette jeg etter et språk som formidler det vakre, etter billedlige uttrykk og poetiske tekster. Flere av dem fant jeg hos Eivind Skeie. I forbindelse med lanseringen av 316 uttrykte han sin salmevisjon slik: "å berøre lengselen og bære den inn i Kristi lys". Viktigere enn å spørre etter lengselen innhold, er det å se den som et instrument som kan berøres av "sangen om Kristus" og beveges inn i hans lys.

Erfaringsteologi og systematisk teologi

Austads artikkel forsøker å overføre betenknningens erfaringsteologi til et systematisk

paradigme. Det er et legitimt anliggende, og jeg synes det er gledelig at betenkningen benyttes som pensumlitteratur ved flere utdanningsinstitusjoner, og at den har avfødt forskning fra mastergradsnivå til doktoravhandlinger. Å overføre erfarings-teologi til systematiske paradigmer er imidlertid vanskelig og krever lytting på flere kanaler enn den rasjonelt-analytiske. Dessverre synes jeg Austads forsøk glipper på flere punkter.

For det første virker det som at Austad ikke får tak i (s.154-155) betenkningens ansatspunkt. Mitt antropologiske anliggende er her å få fram at Gud er i alle menneskers liv fra opphavet av. At mennesket er skapt i Guds bilde, betyr at *dets natur er preget av Gud*. Dette må alltid komme først når vi taler om mennesket, og ikke underkommuniseres. Når Skaaheim sier at "mennesket har en syndig natur", skjer det ikke bare en underkommunikasjon, men en fatal feilkommunikasjon som underkjenner menneskets guddommelige natur. Synden er sekundær. Den er ikke menneskets natur, men *menneskets snytling på sine relasjoner* - til Gud, til andre mennesker og til naturen. Da går sammenhengene i stykker (synd/sønder/sund) med de konsekvenser det får inn i verdens liv.

Austad (s. 155) kritiserer min bruk av omvendelsesbegrepet når jeg, med referanse til Augustin, understreker at omvendelsens første bevegelse er "å vende ansiktet mot Hans ansikt som har sett oss med kjærlighetens blikk gjennom hele vårt liv". Augustin taler om hvordan Gud var i hans liv allerede før omvendelsen. "Du var i meg, men jeg var utenfor meg selv". Omvendelse blir i dette perspektiv "å vende hjem", hjem til Gud eller hjem til seg selv. Også Jesu omvendelsesforkynnelse tar sitt utgangspunkt i Gudsrikets nærvær og innebærer grunnleggende et kall til å tre inn i dette nærværet ved å vende seg til ham og følge ham.

Når jeg understreker dette aspektet så sterkt, har det bl.a. sammenheng med at jeg møter mange mennesker som er påført et skadet gudsbilde der de opplever Gud som en fjern og opphøyd kontrollør av deres liv. Dette bildet eksponeres straks de hører omvendelsesbegrepet. Begrepet er belastet, men samtidig uunnværlig i kristen spiritualitet. Derfor er det viktig å gjenfinne et språk for omvendelsen

som kan nå fram med det gode budskapet. Når mennesket vender seg til Gud, er det implisitt i denne bevegelsen at det samtidig vender seg fra veier som fører bort fra målet. Det trenger ikke alltid sies.

Jeg ønsker ikke å feie synden under teppet. Mennesket trenger like mye i dag som til alle tider hjelp til å komme fri fra "syndens lov" i deres liv. Men også her trenger vi et språk som ikke er kontraproduktivt. Ørkenfedrene tar kampen mot synden på alvor. De fant at den dypeste og egentlige synden er forakten: å dømme nesten som besudlet, å stenge Guds kjærlighet fra mennesket. Den nytestamentlige dåpsformaning forener aktivformen "å døde det jordiske" med mediumformen "la seg oppfylle av Ånden". Her fant ørkenfedrene en dyp sammenheng. Vi kan bare "døde det jordiske" ved å "la oss oppfylle av Ånden".

Det korresponderer med en syndsforståelse som erkjenner at synden speiler noe opprinnelig godt. Synden er ikke "tvers igjennom negativ". En slik holdning åpner for forakten av nesten, og for selvforakten. Synden tar tak i menneskets gode tilbøyeligheter og bøyer dem mot egoet. I overensstemmelse med dette er frelsen ikke "å bryte lastene i stykker", men å "frigjøre menneskets tilbøyeligheter" fra egoet. Det skjer når vi vender oss til Gud og lar oss oppfylle av Ånden. En spiritualitet som vil bryte lastene i stykker, risikerer å ende i forakten for skapelsen. Mange mennesker hører intuitivt en "forakt for skapelsen" i kirkens/de kristnes tale om mennesket. Derfor holder de seg unna, eller de søker i nyådelige kilder og miljøer der mange finner et budskap eller en praksis som hjelper dem mot forakten og selvforakten.

Lengselsbegrepet

Et hovedspørsmål i betenkningen og hos Austad er hvordan vi teologisk skal forstå åndelig lengsel. Austad er kritisk til at lengselen etter Gud er nedlagt i alle mennesker i kraft av at vi er skapt i Guds bilde. (s. 149) Kritikken synes å henge sammen med at Austads utgangspunkt er å definere lengselens innhold: Hva eller hvem lengtes det etter. (s. 147)

For meg er utgangspunktet et skapelsesteologisk ja til lengselen som en grunnleggende drivkraft i menneskets liv. At mennesket er skapt i Guds bilde, må da bety at den men-

neskelige lengselen er et speilbilde av Guds lengsel etter fellesskap og skjønnhet, det som er selve drivkraften i skaperverket og i frelsesverket. Fordi vårt Guds-bilde er skadet av synden, er menneskets lengsler invadert av mer overfladiske behov, og vi er redusert i vår evne til å gjenkjenne vårt dybeste behov: å være nær den Gud som har elsket oss til livet.

Hos Wilfrid Stinissen er lengselen begynnelsen til alt. Menneskets lengsel ser han som et redskap i Guds hender som forbereder oss til å få det vi lengter etter, og å få det i rikt mål. Vekten er ikke på lengselens innhold, men på dens funksjon: Lengsel åpner mennesket, graver ut nye dyp, utvider oss så vi rommer mye mer. Jesuitten Gerard Hughes⁸ som skriver i den ignatianske tradisjonen, sier at lengselen er en grunnleggende menneskelig drivkraft. Uten lengsler ville vi mennesker raskt gå til grunne. Lengselene avgjør ikke bare om vi lever, men hvordan vi lever. De avgjør våre valg, handlinger og reaksjoner. I siste instans skyldes lengselen at Gud driver oss ut over oss selv. Det endelige målet for lengselen er å bli ett med Gud og med hele skaperverket. Lengselen er et kompass Gud bruker for å lede oss i dagliglivet. Derfor kaller Magnus Malm, som driver veiledning i denne tradisjonen, sitt nettverk "Foreningen kompass". Det er således fullt mulig å se en kontinuitet mellom en uopplyst (Austad: medfødt) og en opplyst (Austad: tillært) lengsel uten å oppgi den kristne bekjennelsens forståelse av frelsen gjennom dåpen og troen.

Jeg ser mye "uopplyst" lengsel i vår tid. Men jeg er ikke opptatt av å sette grenser mellom denne og en "opplyst" lengsel. Jeg ønsker å se lengselens *bevegelse*, og føre den i retning av Kristus. Den "uopplyste lengselen" må bli i stand til å berøre, vekke og stimulere, den "uopplyste". For at det skal skje må kirken re-videre, i den egentlige betydningen av ordet: å gjen-se en kristen antropologi. Etter mitt syn er erfaringen av undertrykkende kristne og en maktmisbrukende kirke en av de viktigste grunner til at befolkningen i mange land i Europa nå vender seg bort fra den kristne tro og arv - midt i en tid med religiøs vitalisering. Mange hører i kirkens antropologiske kommunikasjon et språk som bidrar til å holde dem nede. Avlæring av dette språket og innlæring av

et nytt ser jeg som en hovedutfordring for en misjonerende kirke i vår tid. Selv ønsker jeg å peke den kontemplative tradisjonens kjærlighetsspråk.

Kommunikasjon er vanskelig. Det bekreftes når Austad synes å plassere betenkningens antropologi innenfor kulturprotestantismens idealistiske tradisjon. Jeg tror Austad har rett i at betenkningen representerer et annet systematisk paradigme enn det han selv representerer. Men mine referanserammer er helt andre steder enn i kulturprotestantismen. Betenkningens teologi er formet gjennom erfaringene fra mitt møte med kristen tro på grasrotnivå i en afrikansk kontekst og ved å følge den kristne troens røtter dypere ned enn til 1500-tallet. Jeg ser ikke noe behov for å vende seg bort fra den reformatoriske arven, men jeg er redd den mister sin relevans hvis den ikke utvides ved å ta inn inspirasjon og korrektiv fra kirken i sør, og hvis den ikke fordypes ved å søke røttene helt ned til den ene, udelte før-konstantinske kirken.

¹ Torleiv Austad: *GUD møter oss. Artikler om bønn og guðsbilde*, Akademia Forlag, Oslo 2008.

² Selv om det finnes unntak, som for eksempel Buddhistsmisjonens virksomhet i Asia. Hauges "omvendelse" tolkes best som en kontemplativ erfaring, som inntrådte mens han sang en av mystikkens kjernesalmer: NOS 64I, v. 1-2. Lengselsbegrepet er med i v.1.

³ Se Ray Simpson: *Keltiske veimerker*, Verbum 2008, s. 27-36.

⁴ Mer om dette i min artikkel "Misjon og kontemplasjon. Misjonsspiritualitet i det 21. århundre", www.kirken.no/?event=doLink&famID=8694

⁵ Jeg har utfordret lov-evangelium skjemaet i forkynnelsen i "Har vår frelsesforkynnelse bærekraft", *Årbok for Den norske kirke*, 2000.

⁶ For en bredere redegjørelse viser jeg til min artikkel: "Framtidens kirke er misjonal" i Thor Hesselberg (red): *Kirkens framtid - framtidens kirke*, Luther forlag 2006. Og til "Belastet identitet - behovet for en spiritualitet som bærer" i kommende nummer av *Tidsskrift for Sjelesorg*.

⁷ Jeg referer til diskusjonen rundt Helene Woodhead og Paul Heelas "Spiritual revolution".

⁸ Gerard W. Hughes: *Gud i alt*, Verbum 2004, s. 85-102.

Sammen om å lede?

- Er det mulig å føre en prinsipiell samtale omkring samordnet ledelse i Den norske kirke?

AV HILDE HEM - CAND SAN OG KIRKEVERGE

Vi har ingen helhetlig ledelsesmodell for Den norske Kirke, verken på sentralt eller på lokalt plan. Det er ulike tanker om hvordan og hvem som bør lede. De siste tiårenes reformer i kirken har tydeliggjort at kirken er organisert i to arbeidsgiverlinjer med økt behov for sam- ordning av lederskap.

Det er nødvendig å definere våre handlings- rom og ansvarsområder. Det er konfliktfore- byggende og sunt å vite hvilke deler av virk- somheten vi har ansvar for å lede. Samtidig roper kirken etter strategisk lederskap, at noen i kirken har ansvar for helhet.

Det er bred enighet om at menighetsråd og fellesråd har styringsansvar på vegne av soknet, som er grunnenheten i kirken. Samtidig er kirkeledelse et krevende område, fordi det be- rører lange historiske tradisjoner, komplisert jus og prinsipielle teologiske spørsmål og kirkesyn. Spørsmål omkring ledelse berører også arbeidsgruppers rettigheter, plikter og status.

Ledelse - i spennet mellom myndighetsutøvelse og tjeneste.

Ledelse innebærer alltid en form for myndig- hetsutøvelse. Til grunn for ledelse i kirkelig sammenheng tenker jeg det bør ligge et syn på ledelse som tjeneste - til forskjell fra ledelse som maktutøvelse. Samtidig innebærer all

ledelse en myndighetsutøvelse. Filosofen Michel Foucaults hovedpoeng er at språk er makt. Alle som vil noe, bruker språket bevisst. Hvilket språk skal vi bruke når vi snakker sammen om ledelse i kirken? Våre begreper og ytringer er aldri nøytrale.

Hva gjør en samtale oss imellom til god? Jeg tenker at den forutsetter ærlighet og en avklart terminologi - og den forutsetter at vi stoler på de gode prosessene i og hos den andre.

Til dette trenger vi et felles grunnsyn som kan få lede fokuset vårt.

Kierkegaard snakker om å gå inn i den andres verden. *The power of listening*. Det er en ganske annen type makt enn den makt som påberoper seg å sitte med definisjonene.

Det er kraft i å lytte! Og det er kraft i ordene vi bruker - derfor må vi bruke dem bevisst og med omhu.

Prosten og kirkevergen - hva slags lederskap?

Som kirkeverge har jeg selv vært kirkelig leder i over 10 år. Jeg har fortsatt engasjement i den rollen, fordi kirkevergestillingene er spen- nende, krevende, varierte - men også fordi jeg som kirkeverge er en kirkelig leder med et åndelig oppdrag. *Hvor henter jeg min legitimitet - og hvordan forholder jeg meg til prosten, som også er en kirkelig leder med åndelige oppgaver?*

Vi trenger en god og konstruktiv debatt om hvordan vi skal forstå daglig ledelse i menighet. Ulike syn lever side om side i vår kirke og innebærer at det også er ulike syn på hva slags type lederskap kirkevergerollen og prosterollen innebærer. *Kirkeloven* forplikter både proster og kirkeverger til (§1) å ivareta kirkens oppdrag.

Sammen om et oppdrag?

Kirkens oppdrag er å formidle evangeliet til samtidens mennesker. Det er en stor og krevende oppgave. Kirken trenger et mangfold av tjenestegrupper for å ivareta sitt oppdrag i møte med stadig nye mennesker. Dette er det bred enighet om i kirken. Hvordan vi organiserer kirkens tjenester vil variere med tiden og med de utfordringer kirken står overfor.

Vi har to strukturer som i *samvirke* ivaretar tjenesteoppdraget i DnK. Hvor er våre handlingsrom i forhold til hverandre? Hvor er mitt handlingsrom i forhold til prosten - og i forhold til soknepresten lokalt?

Noen vil svare at prosten og soknepresten er åndelige ledere, og kirkevergen er administrativ leder og tilrettelegger - kirkevergen leder den sosiologiske størrelsen, mens prosten og soknepresten leder det åndelige fellesskapet. Jeg tenker at en slik fordeling innebærer en type spiritualitet som ikke er ønskelig. I fellesrådets, kirkevergens og daglig leders forvaltning vil det jevnlig inngå vurderinger ut fra åndelig skjønn.

Jeg forstår min lederoppgave som like åndelig som prestens lederoppgave. Men jeg forstår det også slik at vi har ulike tyngdepunkt i våre tjenester. Prestetjenesten, eller hyrdetjenesten, er en grunnleggende viktig tjeneste i vår kirke. For meg er den funksjonelt begrunnet - for å sikre at evangeliet forkynnes og sakramentene forvaltes. Ved å gi et eksklusivt fokus på presterollen kan vi havne i den grøft at vi overser evangeliet i alle det fasetter, det evangelium som angår hele livet - og som gjenspeiles i både forkynnelse og undervisning, kirkemusikk, diakoni, gravferdshjelp og all medmenneskelighet.

Derfor synes jeg det blir selvhøytidelig og ekskluderende dersom soknepresten alene beskrives som en pastoral leder med strategisk og åndelig ledelse i og av menigheten.

Rådene er de strategiske og åndelige styringsorganene - vi som jobber i kirken, er medarbeidere i dette oppdrag; daglig leder utøver et helhetlig ansvar i det daglige; presten er med sin faglighet representert i styringsorganene og er en god medspiller.

Språk er makt

Når vi snakker om ledelse, veksler vi mellom ulik språkbruk. Mellom teologisk, samfunnsmessig og mer juridisk språkbruk.

En uklar bruk av begreper som åndelig og pastoral ledelse kan lett føre til en uheldig myndighetsutøvelse. Ordene henter ofte sin legitimitet i embetsteologien. Embetets rolle har gradvis endret seg, og i kirken lever ulike embetssyn side om side.

Jeg tror det ville være sunt å erstatte ordet embete med tjeneste, og er ikke redd for at prestatjenesten mister faglighet og myndighet av den grunn. Det er en fare for at vår embetsteologi hindrer god samhandling og avklarte handlingsrom. Og på lokalplanet kan språkbruk som åndelig og pastoral ledelse bidra til å kamuflere realitetene i kirkelig ledelse - og sementere et maktspråk som hindrer andre medarbeidere i å ha tiltro til sin egen tyngde. De gode, strategiske, åndelige ideene kan komme fra hvem som helst! Det er argumentets kvalitet som gir kraft, ikke hvem som fremsetter det!

Dersom man støtter sin identitet som prest på etablert språkbruk, tror jeg det er en fare for at presten blir gående som et solomenneske i sin egen boble. Vi må ikke uttrykke pastoral identitet slik at vi havner i grøftkantene!

Vi har et samlet ansvar for at kirken som *kollektiv størrelse* kan ivareta sitt oppdrag på en god og helhetlig måte - og et felles anliggende blir da: Hvordan kan vi best mulig lede denne kirken?

Dag Østerberg snakker i boka "Sosiologiens nøkkelbegreper" om *Vår tids strukturalisme* - om en i overkant sterk tillitt til strukturer.

Skal det særskilte strukturer til for å lede kirkens oppdrag - eller er også kirkeledelse funksjonelt å forstå - utfra hva som fungerer best? Jeg tror det siste, men her er det ulike syn.

Jeg tenker at grunnlaget for ledelse i kirken ikke er ordinasjon, men dåpen og det allmenne

prestedomme, at alle døpte i prinsippet kan være ledere i kirken. Den lutherske bekjennelse gir stor grad av frihet til å velge formene på organisering. Det avgjørende vil være hvorvidt vi er i stand til å føre en prinsipiell dialog omkring samordnet ledelse i kirken.

Daglig ledelse i den lokale kirke

Vi trenger en daglig ledelse i den lokale kirke. Kirkelovens § 14 slår fast at kirkelig fellestråd skal ha en daglig leder, mens kirkelovens § 9 åpner for en daglig leder av menighetsrådenes virksomhet. I kirkelig fellestråd og i en god del menighetsråd er det kirkevergen som i det daglige ivaretar en helhetlig, overordnet ledelse på vegne av styringsorganet. Kirkevergen er dermed en viktig leder - og det er avgjørende at det i fremtiden lar seg rekruttere dyktige medarbeidere til disse stillingene. Medarbeidere som har både faglig tyngde og personlig integritet - og som er seg bevisst kirkens egenart som organisasjon og legeme. I andre tilfeller er det *ikke* er definert hvem som er daglige ledere i menighet. Dette tenker jeg danner grobunn for usikkerhet og uklare linjer lokalt.

Videre tenker jeg at en daglig leder må ha *personalansvar* - den menneskelige ressurs er den viktigste ressurs vi har i vår virksomhet. Vi kan ikke skille daglig ledelse fra arbeidsgiveransvar. I tillegg kan ikke vår virksomhet være uten faglig kompetanse. Tjenesteordning for proster - § 3 - prostens skal bistå med faglig veiledning, råd og støtte. Når det gjelder preste-tjenesten, tenker jeg at *faglig kompetanse* er et godt begrep som ivaretar både fagligheten og den nødvendige myndighet. Andre yrkesgrupper bidrar med sin faglighet.

En eller to arbeidsgiverlinjer?

Fremtiden vil vise om det er tjenlig eller ikke med en felles arbeidsgiver i en fremtidig organisering av kirken, slik at alle kirkelige tilsatte på samme arbeidsplass ivaretas av det samme kirkelige styringsorgan. Uavhengig av hvilke modeller vi selv går for, er det dagens modell med to arbeidsgiverlinjer vi forholder oss til nå. Felles for proster og kirkeverger er at vi ut fra dagens situasjon begge er kirkelige ledere og kjenner på nødvendigheten av en samtale preget av innsikt og dømmekraft!

”Kristentro i klemme”

AV BOE JOHANNES HERMANSEN, SEMINARKOORDINATOR

”Kristentro i klemme - kristen i et sekularisert samfunn” er temaet på det åpne dagsseminaret på Fjellhaug skoler onsdag 11. februar. Det er Normisjon, Norsk Luthersk Misjonssamband, Den Norske Israelsmisjon, Det evangelisk-lutherske kirkesamfunn, Den Evangelisk Lutherske Frikirke og For Bibel og bekjennelse som inviterer til dette årvisse arrangementet.

Denne gangen blir det fokusert på hva det vil si å være en kristen i et sekularisert samfunn. Spørsmålene er mange, store - og utfordrende. Sammen ønsker vi å hjelpe hverandre til frimodighet og til å gå den rette vei, selv der det koster.

Foredragsholdere er prof. em. Sigurd Skirbekk med temaet: ”Bak den sekulære maske -

åpen toleranse eller lukket ideologi?”. Etter hans foredrag vil siv. ing. Bjørn Are Davidsen gi en respons i form av et teologisk perspektiv. Andre foredrag blir holdt av teol. mag. Leif Nummela: ”Å leve som kristen i et etterkristent samfunn”. Her vil prof. Tormod Engelsen, prof. Janne Haaland Matlary og informasjonsleder Morten Dahle Andersen gi hver sine responser, med henholdsvis et misjons-, samfunns- og ungdomsperspektiv.

Seminardagen avsluttes med en panelstale med alle innlederne, med følgende tema: ”Bare død fisk flyter med strømmen - mot, bekjennelse og glede”. Panelstalten ledes av høyskolelektor Tove Rustan Skaar. Nærmere program finnes på hjemmesiden: www.fbb.nu

FRA BOKFRONTEN

Torleiv Austad:

GUD møter oss. Artikler om bønn og gudsbilde Akademia Forlag, Oslo 2008

Professor emeritus Torleiv Austad har gitt oss en ny bok. Denne gangen dreier det seg om en samling artikler og foredrag holdt i ulike kirkelige sammenhenger det siste tiåret. Av naturlige grunner varierer derfor både form, innhold og faglig nivå i bidragene. Flere har et klart systematisk-teologisk innhold og drøfter tema som åpenbaringsforståelse, gudslære, kristologi og eskatologi. Viktig og utfordrende er også et bidrag som drøfter den grunnleggende teologien i kirkemøtebetenknigen fra 1999 om kirkens møte med den åndelige lengsel. Her er Austad profilert kritisk. Han formulerer teologiske utfordringer som det er viktig å gjennomtenke både med tanke på møtet med nyåndeligheten og den interreligiøse dialogen. Det innholdsmessige tyngdepunktet i Austads bok ligger imidlertid innenfor det området som i dag gjerne kalles *kristen spiritualitet*. I bidraget med tittelen *Luthersk spiritualitet* drøftes spørsmålet om egenarten i den tros erfaring og praksis som følger av en luthersk teologi. Innenfor denne rammen er det så én temakrets som særlig fokuseres, nemlig forholdet mellom *bønn og gudsbilde*. Hva er Austads anliggende her?

Bønn er ikke noe nytt tema i Austads forfatterskap. Gjennom mange år har han forsket, reflektert og skrevet om bønn. Det er inspirerende å merke at dette engasjementet stadig er like sterkt, og at det gjelder like mye for den

teologiske fagpersonen som for det troende kristenmenneske. Denne dobbelheten - kombinasjonen av teologisk refleksjon og eksistensielt engasjement - preger de ulike bidragene. Austad drøfter således flere problemstillinger som er bestemt av dogmatikken som faglig kontekst, og som man ellers sjelden finner i mer oppbyggelige bøker om bønn. Sentralt her står spørsmålet om *bønnens betydning for gudsbildet og gudserkjennelsen*. Austad slår her følge med bl.a. Karl Barth idet han framhever at teologisk arbeid i egentlig forstand er uløselig knyttet til bønningen som uttrykk for menneskets grunnholdning overfor Gud (10). Av dette følger også at bønnens innhold slik dette beskrives i Bibelen, åpner for grunnleggende innsikter i *hvem Gud er* (31ff). Dette utfoldes og systematiseres i en rekke punkter som viser hvordan bønn og gudslære hører sammen i den systematisk-teologiske refleksjonen. Det sentrale poenget som utvikles i denne sammenhengen, handler på mange måter om *Guds nærvær*: Gud er slik han møter oss i bønningen. Annerledes sagt: *Gud er han som kommer oss i møte i Jesus Kristus*. Nerven i det troende menneskets bønn er derfor knyttet til dette nærværet og dette møtet.

I samsvar med dette tegner Austad bildet av bønningen som livsnerve og pulsslag i det troende menneskets daglige liv: "Gjennom troens pust - bønningen - lever tilliten til Gud" (45). Men

tekstene underslår samtidig ikke de smertefulle anfektelser som det troende menneskets bønneerfaringer kan romme. Bønn slik Austad forstår den, er også kamp med Gud, en skole i "livslang læring", som kan sette mennesker på store prøver (8). Det gjør godt å merke tydelige spor av personlig erfaring når Austad skriver om dette. Ikke minst er det viktig når man begir seg inn i krevende spørsmål omkring bønn og forbønn ved sykdom og lidelser av ulikt slag. Her går Austad opp gode spor. Han viser hvordan bønn og bønnehørelse kan gi mening, trøst og frimodighet i rammen av en luthersk korsteologi, som ellers ofte må vente og tie i møte med menneskelig lidelse og nød(133-143). I denne sammenhengen savner jeg imidlertid en refleksjon over et mye bredere tilfang av *bønneformer*: Hva med tidebønner, taus bønn, Jesusbønnen, kroppens bønn osv? Det ville styrket Austads framstilling og gitt teksten mer varierte farger og uttrykk dersom slike bønneformer hadde vært med i hans framstilling. Skal bønnen finne feste midt i alle de skiftende situasjoner og erfaringer som livet rommer, trenger vi et bredt register av ulike former å leve vårt bønneliv i.

Dette bringer oss over på et annet sentralt tema i boka, nemlig spørsmålet om det finnes en særegen luthersk spiritualitet? Austad drøfter dette innenfor en aktuell kirkelig kontekst der forskjellige typer kristen spiritualitet utfolder seg, og den økumeniske åpenheten er et påfallende tydelig trekk i bildet (119ff). Framstillingen inneholder mange velprøvde og kloke synspunkter. Etter lesningen sitter jeg allikevel igjen med en uklar følelse av at noe mangler. Framstillingen peker på sentrale momenter i klassisk luthersk dogmatikk: *Dåpen* forstått som "...daglig å dø og oppstå sammen med Kristus" (125); *Loven* som "avslører synden", og *Evangeliet* som "kunngjør nåden" (127). Og ikke minst: *Anfektelsen og korsteologien*, at Gud ikke lar seg finne "annetsteds enn i lidelse og kors" (128), og at vi derfor må "teste vår spiritualitet på forståelsen av og innlevelsen i den korsfestede Kristus og hans betydning for vår frelse" (131). Utvilsomt er dette umistelige holdepunkter i luthersk teologi. Men hva betyr denne teologien når den reflekteres inn i vår tid og møter de utfordringer som vår kultur og våre livserfaringer

rommer? Hvilke føringer gir den for mitt daglige liv som troende i år 2008? Austads tekst gir meg nokså lite hjelp til å reflektere over dette. Dermed blir det også uklart hvilken *spiritualitet* - altså hvilken *trospøksis* og *hvilket fromhetsliv* - den klassiske lutherske teologien inviterer til og vil modellere. Jeg tror det bl.a. har sammenheng med at språket og framstillingsformen i Austads tekst er mer orientert mot læren og "det begrepsmessige" enn mot praksis og "det erfaringsmessige". Kanskje gjenspeiler dette et generelt problem: At vår lutherske tradisjon i dag - til tross for gode impulser og mye kreativitet i diverse omfattende reformer - sliter med dype mangler når det gjelder å utforme en troverdig og slitesterk hverdagsspiritualitet. Pietismens konto er tom. Den liberale folkekirkeligheten leverer altfor næringsfattig kost. Så hvor går veien for en luthersk spiritualitet? Austads framstilling er positivt anerkjennende overfor den nye økumeniske åpenheten. Kanskje ligger nøklene til fornyelse av den lutherske spiritualiteten nettopp der, i en intensivert dialog med den rikdom av spiritualiteter som finnes langs den økumeniske veien.

Leif Gunnar Engedal

ONA FYR

- Har vi noe å lære i vårt menighetsarbeid?

"Ona fyr - for deg som vil lykkes sammen med andre" av Ingebrigt Steen Jensen er ingen ny bok. Men den kan være verdt å lese for den som ennå ikke har gjort det, og bruke som et av flere innspill i menighetens neste runde på sin egen identitet, visjon, frivillighetssatsning og lang-tidsplan.

Boka er en personlig beretning - en blanding av skrytehistorie, suksesshistorier, refleksjoner, andres vinneroppskrifter - sjarmerende, inspirerende, avvæpnende, litt frustrerende. Forfatteren tok tydeligvis sine egne 200 nærmeste, morsomste, dyktigste, mest energiske kompis og laget firma. I kirken starter vi stort sett ikke jobben vår med blanke ark og våre beste og mest begeistrede venner. Vi går inn i noe fullt av historie og tradisjoner, ofte med følelsen av å ikke akkurat være på "the winning team". Og vi gjør det sammen med mennesker vi ikke selv har valgt - noen samarbeider vi supert med, andre ikke så bra. Noen som elsker stabsutvikling og organisasjonsprosesser og er fulle av selvinnsikt - andre som ikke er helt der. Vi er en type virksomhet som faller mellom flere stoler, avhengig av perspektiv: Vi ønsker å nå ut med budskapet vårt og få mennesker til å slutte opp om oss og vår virksomhet (evt. på bekostning av "konkurrenter"), og sånn sett opererer vi på de samme premissene som mange kommersielle aktører. Samtidig har vi til dels helt andre mål på hva det er å lykkes, og i hvert fall hvem som skal bestemme det, og kan ikke uten videre adoptere "markedsspråket".

Jeg mener likevel at vi i stab og menighetsråd, og andre aktive menighetsarbeidere, har noe å lære av tankene, spørsmålene og eksem-

plene i Steen Jensen sin bok, og vil derfor forsøke en liten "menighetsvinklet oppsummering" av hans budskap:

A. Det handler ikke om å kopiere andres suksesser (og jeg er heller ikke enig i alt i hans bok), men å la seg motivere. Hente ut det som er nyttig for vår egen sammenheng.

B. Stammekulturen og historiene skiller vinner fra taper. De som har en sterk stammekultur, og som forteller historien sin best, gjør det best. De som er mer opptatt av at mennesker vokser, enn at bunnlinjen og årsstatistikken vokser, gjør det best. De som deler, gjør det best. De som har tro for og tro på det de gjør, gjør det best. - Men hva er det å gjøre det best? I vår sammenheng handler det ikke om å tjene mest penger. Men hvis vi tror at menighetens fellesskap rundt den korsfestede og oppstandne Jesus Kristus er livets kilde, handler det å gjøre det godt, om to ting: 1. Formidle et troverdig, sterkt, inviterende bilde av Jesus. 2. Bygge et fellesskap rundt det, som gjør at vi blir mange. At vi blir der og utvikler oss.

Samtidig er jeg enig med boka når den understreker at det er viktig å ikke først og fremst være resultatorienterte, men visjons- og verdidrevne. Helst ivareta begge deler - med en god menighetlig selvinnsikt som utgangspunkt: Henger vi oss opp i mistrøstige tall? Eller burde vi av og til nettopp vært mer resultatorienterte? Legge ned ting som ikke funker, for eksempel?

C. Ingebrigt Steen Jensen kommer stadig tilbake til en undersøkelse som er gjort v/Harvard Business School, som satte seg fore å finne ut hva de 100 mest fremgangsrike

bedrifter/ organisasjoner hadde felles. Hva fant de? Hvordan lykkes vi? Hvordan skaper vi en sterk stammekultur og forteller fortellingen vår på beste måte? Han beskriver 5 suksess-faktorer:

1. En sterk og tydelig visjon (s.64).
2. Et verdigrunnlag som henger sammen med visjonen (s.77).
3. Noen tydelige, konkrete løfter (s.92)
4. Et BHG - big hairy goal - stort, hårete mål (s.96).
5. Den levende beskrivelsen av "paradiset" (s.110)

1. Visjon

"En visjon er svaret på hvorfor vi går på arbeid - en kort, energigivende setning som forteller oss hvorfor vi finnes til, og hvor vi skal reise sammen," sier Steen Jensen. En visjon er et fyrtårn. Jeg er litt usikker på bildet, siden man jo skal prøve å seile utenom fyr - men poenget er vel at visjonen skal lyse og lyse opp veien for oss - tydeliggjøre hvor i landskapet vi er, og hvilke skjær som ligger der. En visjon skal ikke være målbar; den skal ikke engang nås. Den skal gi oss krefter til alltid å ville nå lenger. Strekke oss litt ekstra. Skape motivasjon: Casus belli - en mening, hensikt, noe å gå til kamp for.

Vi skal ikke "ha" en visjon, men "være drevet" av den, sier Steen Jensen. Ha den, ikke i en skuff eller på papiret, men i panna og i hjertet. Det er mange eksempler på gode visjoner i "Ona fyr": - "We shall make people happy" (Disney). "Att skapa en bättre vardag åt dom många människorna" (Ikea). "Vi gir drømmen en sjanse" (Norsk Tipping). "Vi skal være Norges viktigste verdiskaper" (Tine). "If you have a body, you're an athlete" (Nike). "Vi skal forandre verden - litt - ved å få det som er verdifullt til å stråle sterkere" (Dinamo).

Piet Hein sier "Det finnes en ro som kun beror på at man er tro mot det man tror på." En visjon skal hjelpe oss - drive oss, til å være tro mot det vi tror på. Den norske kirke sin visjon er å være en "åpen, bekjennende, tjenende og misjonerende folkekirke". Jeg liker den, men lyser den nok?

Steen Jensen understreker to spørsmål: Hvorfor finnes vi til? Hvorfor går vi på arbeid? Er sammenhengene tydelige nok mellom disse

spørsmålene og kirkens visjon eller våre lokale visjoner? Forteller vår visjon nok om hvorfor kirken finnes, og hvorfor vi vil være medarbeidere der?

2. Verdigrunnlaget - vårt valg av personlighet

"Verdier er å ligne med personlighetstrekk - de få, sterke begrepene som skal kjennetegne bedriften, organisasjonen eller foreningen vår i ett og alt." Steen Jensen foreslår å tenke virksomheten vår som et menneske - da blir den enklere å beskrive. Han tenker høyt om hva Verdikommisjonen kunne skapt om den hadde fått i oppgave å banke fast de fire-fem verdibegrepene som skulle være viktigst for Norge i årene fremover? (Eks: Nyskaping - Omsorg - Raushet - Glede - Engasjement - NORGE).

Kanskje kunne det gitt en annerledes samtale å spørre hvordan ser "mennesket" Grønland menighet ut? Eller Byåsen eller Trondenes? Hvilke fellestrekk og kjennetegn har vi og vil vi ha? Å definere et verdigrunnlag handler oftest om å velge bort. - Hvilke verdier kan vi ikke leve uten? Er det en fare for at svaret på spørsmålet om kirkens verdier virker så selvsagt i en del sammenhenger, at vi ikke ofte nok snakker om hva som er viktigst?

Verdier har vi av tre grunner:

- De skal drive oss frem mot visjonen
- De skal gjøre oss tydelige
- De skal hjelpe oss til å ta beslutninger i hverdagen.

Steen Jensen beskriver en metode for verdivalg:

1. Beskriv virksomhetens personlighet i dag, som om den var et menneske
2. Finn ut hva vi vil beholde og hva vi vil endre
3. Bestemme nye begreper gjennom først å få opp mange forslag og så gjennom å velge bort.
4. End opp med tre-fire ord som til sammen danner en helhet - og som mennesker kan ta ansvar for.
5. Syretesten: Sjekk at begrepene vil få tydelige praktiske konsekvenser.
6. Ta konsekvensene.

Boka sier at verdigrunnlaget er rammene rundt vår identitet. Identitet skapes av fire ting:

- produktene og tjenestene vi tilbyr
- omgivelsene vi tilbyr dem i
- måten vi opptrer på
- kommunikasjon/PR

Dette er av de stedene kirkens annerledeshet kommer tydeligst fram. For identiteten vår er guddommelig gitt. Guds kirke, Kristi kropp, forsamlingen av de hellige rundt ord og sakrament. Likevel kan det være nyttig å ta en runde på dette: Hvordan ser dette ut hos oss? Hva tilbyr vi, hvor og hvordan, og hvordan kommuniserer vi det? Steen Jensen opererer med begrepet "framed creativity": Vi trenger gode og tydelige rammer og forankring for å utfolde oss. Det burde vi som kirke være gode på!

3. Løfter

En personlighet - både for en person og en virksomhet - er satt sammen av både rasjonelle og emosjonelle egenskaper. De rasjonelle forteller om hva vi gjør, de emosjonelle om måten vi gjør det på. De rasjonelle løftene skal være betydningsfulle for alle i målgruppen, og de skal være konkrete og målbare. Går det an å snakke om rasjonelle løfter i vår sammenheng? Jeg vet ikke. Vi kan prøve? Å være en landsdekkende folkekirke som er møteplass, helligsted og tradisjonsbærer - hva slags løfter fordrer det?

4. Mål det gror hår på

Big Hairy Goal. De bedriftene som forandrer verden, setter høye mål og tør å si dem høyt. Steen Jensens egen klubb Stabæk er vel et tydelig eksempel på en virksomhet som i norsk fotballperspektiv har skapt store endringer i to omganger ved å sette seg store hårete mål. Andre eksempler i boken er: Henry Ford - "Enhver mann i arbeid skal ha råd til en bil" og den amerikanske dataindustrien: "Det skal stå en PC på hver pult". - Kirken har et superhårete gedigent mål i Misjonsbefalingen og kjærlighetsbudet kan vi vel si? Opp igjennom historien har det skapt glød, handlekraft og offervilje - men også ekstremisme, overgrep, motløshet.

Steen Jensen hevder at alle virksomheter trenger sitt Ona fyr, hvor man reiser bort sammen og tenker stort. Vi blir små organisasjoner og mennesker når vi bare tenker smått.

Vi trenger å få tenke stort (så må vi gjerne være realister etterpå). BHG-dugnad minst to ganger i året - hvor ordene "nei" og "men" er forbudt? MEN - store hårete mål oppstår ikke på mirakuløst vis. De må skapes og eies av mange. Og så må vi våge å le av oss selv og være litt gale.

Hvordan gi eierskap til sånne prosesser?

1. Fortelle hva som skal gjøres før vi begynner.
2. Invitere til deltakelse.
3. utvikle begrepsapparat sammen.
4. mange små grupper.
5. representativ kjernegruppe.
6. være søkende og spørrende.
7. presentere underveis på enkleste måte.
8. tenke konsekvenser fra første dag.
9. nye tanker må presenteres med noen tydelige konsekvenser.
10. "pick the lowest fruit!" - noen raske mål - stor feiring.
11. kjøp en luftvernshirene.
12. huske historien med vinden og sola som konkurrerte om å få frakken av mannen. Vinden blåste og sola varmet - sola vant. Lettere å friste mennesker til forandring enn å true. I vår virkelighet handler det om det er erfaringen av Guds uimotståelige godhet som er drivkraften, eller frykten for straff?

5. Den levende beskrivelsen

Det hevdes at politikerne får det folket de fortjener. At lederne får de medarbeiderne de har gjort seg fortjent til. Hvordan er det med kirken? Min antropologvenninne sier at stammekultur dannes nedenfra mens organisasjonskultur dannes ovenfra. Kirken har vel mye av begge deler. Men jeg tror forfatteren har rett også på våre vegne når han sier at ledere som byr oss små tanker, får små mennesker å lede. Han spør retorisk: Hvordan bruker Norge den muligheten at vi hele tiden er verdens nybakte lottomillionær? Vi deler ut 0,72 % av kaken vår og fryser ned resten...Det blir ikke mye begeistring og vi-følelse av sånt.

"Stammekultur og historiene skiller vinner fra taper. Innholdet i kultur og historier defineres av noen få avgjørende begrep som må velges - en visjon, et verdigrunnlag, noen tydelige løfter og et stort hårete mål. OG - en

levende beskrivelse av hvor deilig det skal bli når målet er nådd, verdiene realisert, og visjonen nærmer seg i det fjerne." Sier boka. Og nevner Winston Churchill og Martin Luther King som gode eksempler på hvordan det skal gjøres. Kanskje kunne vi tatt med Obama også.

Hvordan passer dette på oss i kirken? Vi er jo leverandør av paradiset-fortellinger mer enn noen? Jeg tenker at Bibelen og kirkehistorien viser oss mange eksempler på hvordan det fortelles levende om Paradiset - og hvordan det skaper håp, glede, offervilje og heltemot, som forandrer verden. Men også hvordan det kan skape en fremmedhet, forakt og likegyldighet i forhold til verden og målgruppen, som fungerer særst dårlig.

Hvordan blir vi stadig mer den kirke vi er skapt til å være?

"Mål nås ikke ved å mase om dem," sier Steen Jensen. Men ved at vi drives av verdier, tenker visjonært, forteller drømmehistorier og bygger kultur. Hvis vi klarer å sørge for at vi trives sammen og drar lasset sammen i en felles kultur, "går resten av seg selv"? Kanskje er det riktig. Men når vi som mennesker og kirke bærer på både godt og ondt og stadig trenger både nåden og omvendelsen, er det et stort prosjekt vi snakker om. Det holder ikke bare å trives og dra i samme retning - det er en kamp å være tro mot den retning Gud har satt for sin kirke.

Men det er utvilsomt riktig at det er viktig å bygge en felles kultur, i menigheten, helst i kirken som helhet. Som må kunne romme den uenige enheten. I denne boka understrekes noen elementer i det å bygge stammekultur og medarbeiderskap:

- Holde visjonen levende
- Styre etter verdiene
- Snakke om våre store hårete mål
- Holde fokus
- Skryte av det folk gjør riktig, ikke stresse med det de gjør galt (men vi bør også kunne være tydeligere på ting vi ikke synes er bra - gi negativ kritikk på en konstruktiv måte!)
- Gi hver enkelt noen få, klart definerte oppgaver - og masse moro i belønning.
- La folk gjøre det de er gode på og har lyst til å gjøre (egen nådegave?)
- Skape magi, ritualer, symboler - en tros-

bekjennelse (burde ikke vi klare det bedre enn noen?). "Tro flytter fjell, gir vågemot og krefter, mål og mening."

- Minst en årlig tur hvor flest mulig er med og hvor virksomhetens egen utvikling er viktigste tema.
- Tro på at det meste er mulig, bare mange nok mennesker deler samme drøm.
- La oss motivere av "rip curl" - svømme på tvers - finne nye vinklinger, nye løsninger
- Innse kraften i en god fortellinger - og at den virker både innover og utover.
- "Positionella": Mye tid og krefter i en stab går med til posisjoneringsarbeid. Menn: "øverst". Kvinner: "nærmest" sier Jensen. Hvordan unngår vi det?
- Lage prestasjonsgruppe - stab som presterer sammen. Som gjør hverandre gode. Og som har komplementære ferdigheter.

Som ett av flere skriftespeil for menighetens stab og medarbeidere er boka hermed anbefalt.

Sunniva Gylver

Nyhet!

NÅ ER KALENDEREN KOMMET!

Kirkelig årskalender 2009

- Søndagen som den første dagen i uken
- Kirkeårstekster og merkedager
- Adresser til hele kirke-Norge
- Skreddersydd til kirkelige medarbeidere
- Skjema for menighetens årsstatistikk

Kr 128,-

SØNDAGSTEKSTEN

Jostein Holm, Nelson Cabrera Ponce og Yoel Ben David

2. søndag etter Kristi Åpenbaringsdag

18. januar 2009

Prekmentekst Joh 2,1-11

Jesus rammer på en måte inn sitt offentlige virke med to bryllup. I dette, det første, var han gjest. I det han forteller om i Mt. 22, er han selv er brudgom. For mange er nok Jesu gjenkomst forbundet med alt annet en fest og god vin. Først og fremst er det dommen som dukker opp i bevisstheten. Beretningen om kongesønnens bryllup minner oss om at vi er invitert til bryllupsfest. Sorgen er ikke det siste, men gleden.

Byen Kana ligger ikke så langt fra Nasaret, på veien til Kapernaum. Fortellingen sier ikke noe om hvorfor Jesus var invitert. Siden mor hans også var der, var det vel slekt eller venner av familien. Men å dra med seg hele disippelflokken var vel drøyt. I hvert fall ville det vært det her hos oss i dag. Jeg har selv vært i bryllup i Israel flere ganger fordi jeg kjente noe som var invitert. Og ble alltid vel mottatt. Kanskje de holder i hevd gamle tradisjoner.

Beretningen om bryllupet i Kana gir rammen rundt Jesu første tegn. Fra GT vet vi at tegn var noe som fulgte profetene. Når Jesus kommer med tegn, er det en profetisk handling. En handling som vitner om en ny "her og nå" situasjon, og som har et perspektiv inn i fremtiden. Der og da ble det gjennom Jesu handling en proklamasjon av at nå ble lovens krav avløst av nådens tilbud. Fremtidsperspektivet rekker like til den store bryllupsfesten. Og hvilken anledning Jesus gis til å proklamere det nye som var i ferd med å bli menneskene til del!

Hele bryllupsfesten er en setting full av teologisk symbolikk. Jeg har nevnt selve festen. Men la oss se på de hjelpemidlene Jesus benytter seg av: Renselseskarene. Hele livet til en jøde dreide seg mye om å ha renselseskarene tilgjengelige. Det var lover for slikt. Strenge lover. Ingen ville risikere å bryte loven. Selv de som kom nybadet til bryllupsfest, måtte stoppe ved renselseskaret og vaske hender og føtter - for å bli ren. Renselseskaret blir stående som et symbol på loven og lovens krav til alle gode jøder.

Dette er det Jesus benytter til sitt første tegn. En skulle nesten tro at Paulus henter bildet herfra når han i Rom 10 skriver at "Kristus er lovens ende". Dette lovens symbol blir omgjort til et gledens kar. Vannet gjort om til vin. Ett av de siste tegnene Jesus gjorde, hadde også med vin å gjøre. På skjærtorsdag tar Jesus vinbegeret med den sterke seremonielle tilknytningen til jødernes påskemåltid og gjør det til sitt eget blod, det blod som renser fra all synd. Da er alt det gamle borte; alt er blitt nytt.

De som står midt oppe i beretningen, tjenerne, oppfatter ingen ting. De tror de bare skal skifte vann i karene. Men de går lydige til verket og tar jobben. For de måtte ha litt av en jobb. Selv å tappe 500 liter fra springen tar sin tid. De måtte bære det inn. Så langt var disse tjenerne som alle andre. Men når de får beskjed av denne nye gjesten om å øse opp og bære inn til vertskapet, da måtte det bli et trosspørsmål. By fram vann fra renselseskaret!! Der all skitten ble igjen når renselsen var unnagjort?? Det kunne snart koste dem jobben. Men igjen er de lydige! Velsignert tjenerskap som

går til arbeidet i lydighet, selv når de ikke ser sammenhengen, ja til og med synes det går på tvers av egne oppfatninger.

Disiplene som også følger denne prosessen, er tydeligvis like uvitende som tjenerskapet. Hos dem skapes troen ved å se på det som skjer. Oppfordringen til å se på Jesus har de allerede fått. Døperen sørget for det da han ved Jordans bredd pekte på Jesus og sa: "Se der Guds lam som bærer verdens synd". Disiplene ser ikke først og fremst 500 liter vann som blir til vin, god vin. De ser Mesteren som gjør lovens symbol om til gledens symbol. De ser ikke de enkelte leddene i en konkret, praktisk handling og lar seg imponere over så mye vin. De ser Jesu herlighet lyse. Det skaper troen i deres hjerter.

Heldige disipler. De kunne iakttatt hendelsen og la det virke trosstyrkende. De så, og de trodde. Ved en annen anledning sier Jesus til Tomas: «Fordi du har sett meg, tror du. Salige er de som ikke ser og likevel tror.»

Det er vel vår utfordring i dag: Å tro uten å se. Dog, det er ting å se også i dag. Det faktum at det er menigheter over hele kloden som bekjenner Jesu navn 2000 år etter himmelfarten, bør virke trosstyrkende. Det å oppleve at mennesker rives ut av åndelig mørke og føres inn i Guds underfulle lys, vitner om at Jesu nærvær er reelt. Ja, ute i fronten, der evangeliet ennå ikke har vunnet innpass, oppleves Jesu nærvær mer reelt og mer nødvendig enn noe annet sted. Og ikke minst i disse områdene er det nye mennesker som ser tegnene og tror.

Mange av oss ønsker oss vel en tilsvarende manifestasjon av Jesu herlighet. Noe skikkelig overnaturlig, noe som en gang for alle vil feie all tvil til side. Apostelen Peter tenker tydeligvis annerledes om dette. I 1. Pet 4,14 kan vi lese: "Salige er dere når dere blir spottet for Kristi navns skyld; for Guds Ånd, herlighetens Ånd, hviler over dere."

Jesu herlighet vil være over oss i kraft av herlighetens Ånd. Jesu herlighet er altså i våre midte. Om vi ser det eller ikke, er det *her*, i det kristne fellesskapet, menigheten, Jesu herlighet er. Ja, Paulus sier i 1. Kor. 12 at menigheten er Kristi legeme på jorda. Så la oss ikke gå over bekken etter vann. Jesus er her i dag. Han vil gjerne gjøre vann til vin også for oss. Bytte et syndefullt liv med et rent, bytte sorger

og nederlag med glede og fred. Noe mindre er det ikke han tilbyr oss. Så la oss ta imot og stille oss sammen med disiplene som så og trodde.

Salmer:

Til åpning: NS 529: Om alle mine lemmer

Før preken: NS 97: Jesus från Nasaret

Etter preken: NS 104: Vi skal se deg, Herre Jesus

Til avslutning: S97 85: Det strøymer ei livsely

JOSTEIN HOLM
Tibetmisjonen

3. søndag etter Kristi Åpenbaringsdag

25. januar 2009

Matt. 8, 5-13

Jesus, alles herre, gjester våre hus.

"Kapernaum" betyr "trøstens landsby". Den lå ved bredden av Galilea-sjøen. Siden dette var et grensested, var det også en tollpost der. Det var der Matteus jobbet før Jesus kalte ham.

Offiserene var en viktig del av det romerske forsvaret, og det var en offiser ved hver avdeling. Offiseren er en hedning, en utlending. Denne "hedningen og utlendingen" ber Jesus om å gjøre tjenestegutten sin frisk, en bønn basert på en grunnleggende tillit. Jesu reaksjon på bønnen er umiddelbar: "Jeg skal gå og gjøre ham frisk". Offiseren forventet ikke en så umiddelbar og sjenerøs respons. Han forventet ikke at Jesus ville dra og besøke huset hans. Og han bruker et eksempel ut i fra sin livserfaring som leder for å vise den tro og tillit han hadde

til Jesus. Han sier: "Herre, jeg er ikke verdig til at du kommer inn i mitt hus. Men si bare et ord, så vil gutten bli frisk."

Med disse ordene gir han uttrykk for to ting:

- a) Han erkjenner sin lave status i den jødiske kulturen. Han vet at ingen rettskaffen jøde ville kunne gå inn i huset til en hedning uten å bli uren, fordi hedningene ble sett på som en mindreverdig kultur.
- b) Offiseren anerkjenner Jesus som den høyeste autoriteten, også over hele det romerske imperiet som han selv representerte.

Offiseren skjønner at Jesus er alles Herre, i dette tilfellet også romernes, og som Herre har han herredømme over livet.

Ærlige og oppriktige hedninger som denne offiseren, og mange flere som kom fra Østen og Vesten, møter i Jesus et svar på sin uro, og han tar seg av dem. Jesu budskap er ikke en lære eller en moral, ei heller skikker eller en samling av leveregler. Det er en dyp erfaring av Gud som kommer nær og møter alle menneskelige behov - der hvor det finnes tro.

Jesus ble forundret over offiserens reaksjon: "Jeg sier dere: En slik tro har jeg ikke funnet hos noen i Israel." Slik blir en fremmed og hedning et troseksempel selv for de "utvalgte".

Ofte tenker vi som kristne at:

- a) Jesus er fanget i våre trosfelleskap og hører bare på oss, noe som setter oss over de andre.
- b) Vi, og bare vi, kan sette oss opp som tros-eksempler, og vi har ikke noe å lære fra de "ikke rett-troende"
- c) Vårt forhold til Gud kan sammenfattes i en lære, en etikk eller skikker.

Spesielt i Bolivia har urbefolkningen blitt kategorisert som "hedninger", og som en konsekvens av dette har de også blitt demonisert. Det har vært tenkt og forutsatt at vi ikke har noe å lære av dem, men at de bør lære alt av oss.

I møte med alle disse falske forutsetningene knuser Jesus våre rammer og minner oss om at det er Han som er livets Herre, Herre for alle folk, og at han ønsker å besøke alle hjem. Hans Ånd beveger seg gjennom menneskets historie og svarer på menneskenes klager. Og der hvor det finnes "mindreverdige kulturer", kan Gud løfte fram troseksempler.

.... det som i verdens øyne står lavt, det som

blir foraktet, det som ikke er noe, det utvalgte Gud for å gjøre til intet det som er noe (1. kor 1. 28)

NELSON CABRERA PONCE
Pastor og ansvarlig for Misjonsalliansens
diakonikontor i La Paz, Bolivia

Vingårdssøndagen

1. februar 2009

Prekentekst: Matt 21,1-16

Til dagen

Som mange av dere vet, mens kirken leser seg gjennom sine ordnede teksttrekker, fortsetter mitt jødiske folk å lese gjennom sitt ukentlige avsnitt fra Toraen (de fem Mosebøkene). Sabbaten før denne lesingen fra Matteus er det ukentlige avsnittet kalt Bo og er hentet fra 2. Mosebok 10:1-13:16. Dette „parasha“ inneholder noen av de mest kjente jødiske historiene som noensinne er blitt fortalt, inklusiv de siste plagene og det messianske symbolet med lammets blod på dørene til de jødiske hjemmene. Dette får alle jøder til å tenke på jødisk påske (og Charlton Heston). Jødisk påske, og spesielt parashat Bo, er også en tid som får oss til å tenke på Egypts Farao. Det er nesten utrolig å tenke på hvor arrogant en mann kan være selv i møte med plager og det overnaturlige. Men vi minnes også at hjertet hans hadde blitt forherdet. Farao var omgitt av slaver og stormenn som tilba ham; de trodde han var en etterkommer av gudene, og de trodde han sto over alle andre. Når vi leser denne søndagens tekst, vil vi oppdage at Egypts konge ikke var den eneste som gjorde dette feilgrepet.

Teksten

Til forskjell fra teksten om Farao er vårt avsnitt spesielt fordi det har en av de lengste tilføyelsene i Skriften. Flere bibelutgaver gjengir „for mange er kalt, men få er utvalgt“ på slutten av vers 16. Mange av dagens teologer vil si at dette bare er en kopi av budskapet i Matt. 22,14. Det er likevel interessant å påpeke at disse ordene var de første som ble sitert av kirkefedrene da de benyttet uttrykket som henviser til autoriteten „som det står skrevet“ i Evangeliet til Barnabas. De førniskenske fedrene brukte ofte Matt. 22,14 for å kalle dem som var i ferd med å gli bort fra den sanne lære, inn på den smale sti igjen.

Dette avsnittet synes imidlertid å lede oss i en annen retning. Fedrene kjempet til tider en desperat kamp både mot forfølgelse fra utsiden og mot kjetteri fra innsiden av kirken. De så behovet for å kalle flokken til hellig handling, å vise tro gjennom handling. Men Herren leder oss til et annet sted med ordene sine i denne lignelsen. Et klart og klassisk budskap i denne lignelsen er betydningen av Guds nåde. Arbeiderne i vingården får lik lønn uavhengig av hvor mange timer de har arbeidet. De som klager, er de som har arbeidet lengst, for de ser på sitt eget arbeid som det største. Herren irretsetter dem for deres misnøye og erklærer at han har rett til å vise godhet mot enhver Han ønsker å vise godhet. Arbeiderne forlanger lønn i forhold til hvor mange timer de har tilbragt i vingården, mens Herren gir fritt den samme belønningen til alle.

Dette budskapet åpner for et mangfold av anvendelsesmuligheter til mennesker i mange situasjoner. Det viser både den selvrettferdige så vel som Guds nåde som elsker mennesker og skjenker nådens gave til *alle* som følger ham til vingården hans. Det må selvsagt understrekes at denne lignelsen dreier seg om dem som *arbeider* i Himmelriket. Lignelsen fritar ikke dem som har kommet til tro på Kristus; tvert om er det de som er i fokus. Den påminner de „hellige“ at kirken ikke er deres eksklusive sosiale klubb, men mer som et sykehus for syndere som har fått plass i „den ellevte time“.

Noen har et dispensasjonalistisk syn, et syn jeg ikke deler; de vil se denne lignelsen i et annet lys. De mener at de forskjellige tidene

arbeiderne starter arbeidet på viser til forskjellige tider i historien. Det er interessant å se at tidene mellom det første og det siste kallet til arbeiderne er bønnetidene tre, seks og ni. Mitt jødiske folk holdt seg til en klokke som delte solens timer i tolv. Den sjette timen var middag (midt på dagen), og den tredje og den niende timen ville variere noe i forhold til sola.

Mange av dem som har dette synet vil si at de tidligste arbeiderne er det jødiske folk som klager over at de har arbeidet under byrden av Loven. Loven var en uutholdelig tung byrde i Jesu dager og tradisjonen fra fedrene økte stadig i omfang. Det kan være av interesse å vite at etter Jesu tid fortsatte disse tradisjonene å øke i omfang og ble nedtegnet i Mishnah i år 200 e.Kr. Nedtegnelsen ble så diskutert og utviklet av Gemara i 500 e.Kr. Når begge disse verkene er samlet, går de under fellesbetegnelsen Talmud. Det jødiske folk har slavet under disse forskriftene i århundrer. Dispensasjonalistene mener derfor at det må være riktig å se det jødiske folk som disse som skryter av arbeidet de har nedlagt, men har forneklet Nådens Lov som er gitt gjennom Jesus Messias.

Som en „Jøde for Jesus“ (en verdensomspennende organisasjon som arbeider for evangelisering blant jøder) har jeg problemer med å se på dette synet på dommen over jødene som bibelsk, spesielt i lys av de tusener av jøder jeg kjenner som har kommet til tro på Ham, både her i Israel og i utlandet. Jeg må imidlertid vedgå at jeg ofte opplever meg selv, en Jesustroende jøde og medlem av et stadig økende antall jøder i bevegelse mot Messias, som en som arbeider i den ellevte time. Men i stedet for å føle fiendtlighet mot dem som måtte sutre over at de fortjener høyere lønn for sin langvarige tjeneste for kirken, føler jeg ydmykhet. Når jeg ser på kirkens 2000 års historie, gleder jeg meg over seirene, i stedet for å se på alle feilene som er begått. Der noen ser taushet under Holocaust, ser jeg Bonhoeffer. Der noen ser avguder og hedenskap, ser jeg evangeliet bragt ut til hvert hjørne av vår planet.

Siden jeg er en troende israeler, er det mange som er snare til å oppfordre meg til å denge løs på kirkens antisemittiske historie. Å kaste velfortjent møkk tilbake på dem som har tilstøtt oss. Det ville ikke bare være barnslig og reakt-

sjonært, det ville også være å fokusere bare på det negative gjennom historien akkurat som Dan Brown gjør det i sin roman „Engler og Demoner“ (som snart kommer ut på film) og i bestselgeren „Da Vinci-koden“.

I denne lignelsen advarer Jesus som selv var jøde, både erstatningsteologene og dem som tror på jødisk overlegenhet, og det er like aktuelt i dag som for 2000 år siden. Han advarer oss alle mot å søke å gjøre oss større enn vi er. Husk at denne lignelsen ikke er myntet på ateister og blasfemikere som prøver å sette seg selv høyere enn Gud; det er andre lignelser som går på dem. Nei, denne lignelsen er om kirken. Den advarer de religiøse blant oss at ingen skal se på dem selv som større enn andre i Guds Rike. De som er unge i troen, og de som har vokst i troen lenge, de morsomme og de stille, de flinke og de trege, og, ja... til og med prester og legmenn er alle frelst av nåde, og alle mottar lik belønning mot dagens slutt.

Her er det vi kan vende tilbake til 2. Mos. og Farao for å minnes det forherdede hjertet. Minnet om de mystiske monarkene fra Egypt skulle holde oss våkne. Vi trenger ikke frykte at vi blir overlegne på grunn av vanskelige tider, men derimot i tider da vi får ros av mennesker. Det var på grunn av egen status Farao så på seg selv som rettferdig på tross av ulykkene som rammet. Det er på grunn av våre egne innbilninger om egen storhet, vår egenkjærlighet,

matet fra tid til annen av våre beundrere at vi kan se på oss selv som noen som fortjener noe mer. Det er ofte vår egen flokk, våre studenter, våre venner som uten å vite det setter agn på den skjulte kroken vår.

La oss derfor ta hensyn til Guds kall, ta hensyn til det første verset i denne lignelsen som sier: „Himmelriket kan lignedes med en mann..“. Den eneste mannen som har gjort seg fortjent; han er den eneste som sant og visst kan kalle seg spesiell - Y'shua (Jesus på hebraisk). Verken kirken i all sin herlighet eller det jødiske folk i sitt kall; det er bare Han som kan forene jøde og hedning gjennom nådens frelse, tilbudt oss gjennom et kors og en åpen grav.

Salmevalg

Som evangelist vil jeg gjerne høre salmer som bekrefter Bibelens sannhet og utfordrer tankene til de som tviler eller ikke tror.

Salme 718 Kjære Gud, når eg bed

Salme 715 Himmelske Far, du har skapt oss

Salme 714 Intet er vårt, alt er ditt

Salme 728 Herre, du vandrer forsoningens vei

YOEL BEN DAVID

Menighetsrådsleder i Immanuelkirken i
Tel Aviv, arbeider til daglig i Jews for Jesus

”Kristentro i klemme” - kristen i et sekularisert samfunn

Seminar på Fjellhaug skoler
onsd. 11.02 kl. 10.00-16.00,
i regi av lutherske organisasjoner og kirkesamfunn.

Nærmere program: www.fbb.nu eller tlf. 996 12 822.

FRA BISPEDØMMERÅDENE OG KIRKEDEPARTEMENTET

TILSETTING

Agder og Telemark bispedømme

Agder og Telemark bispedømmeråd har gjort følgende tilsetning i møte 21.10.2008:

- Ragnhild Synnøve Lied ble tilsatt som sokneprest i Lister prosti med Lyngdal, Austad og Kvås som tjenestested.

Ragnhild Synnøve Lied har bekreftet at hun tar i mot stillingen.

LEDIGE STILLINGER

Agder og Telemark bispedømme

Kapellanstilling i Kristiansand Domprosti i Agder og Telemark bispedømme med Domkirken som tjenestested og Hellemyr, Grim og Torridal som utvidet tjenesteområde.

Stillingen som kapellan i Kristiansand domprosti med Domkirken sokn som tjenestested og Hellemyr, Grim og Torridal som utvidet tjenesteområde er ledig.

En ønsker at kapellanen i tett samarbeid med menighetsråd, øvrige stab og et stort antall frivillige vil være aktiv pådriver for at menigheten skal være tydelig tilstede i lokalmiljøet. Av personlige egenskaper vil evne til samarbeid, kommunikasjon, omsorg og inkludering vektlegges.

Domkirken har utarbeidet et strategidokument med følgende ordlyd:

”Domkirken skal i all sin virksomhet møte mennesker med *varme, vennlighet og romslighet*. Kirken skal være *nyskapende og troverdig*, den skal være *tydelig* si sin forankring og *åpen* mot fremtiden. Domkirken skal gi mennesker en himmel over livet gjennom gudstjenester, kirkelige handlinger, menighetsfelleskap og kunstnerisk aktivitet. Den skal være *inkluderende* i all sin virksomhet og *ta menneskers lengsler på alvor*. Domkirken skal være *fri for sosiale koder* og opptre med *tålsomhet* for det *mangfoldige* menneskelige uttrykk. Gudstjenestene skal gi mennesket *høytid, håp, inspirasjon og refleksjon* til å delta aktivt i samfunnslivet. Kirkerommet skal være et *annerledes rom* som gjennom kunstneriske og liturgiske uttrykk fastholder gudstjenesten som den

SØKERE

Nidaros bispedømme

Følgende har søkt embetet som prost i Byåsen prosti i Nidaros bispedømme. Det er 6 søkere til embetet.

Almås, Kirsten, prost i Gauldal prosti, Melhus, f. 1959

Flø, Øystein, sokneprest i Byåsen sokn, Trondheim, f. 1957

Grøm, Jan Øyvind, sokneprest i Strindheim sokn, Trondheim, f. 1951

Hardeberg, Brita, sokneprest i Ilen sokn, Trondheim, f. 1955

Ovesen, Stein, prost i Varanger prosti, Vadsø, f. 1959

Skaret, Lars-Ove, residerende kapellan i Kristiansund, Kristiansund, f. 1960

sentrale puls i kirkens virksomhet. Domkirken skal gi mennesker *mot til diakonale handlinger* for den som er minst bevisst sitt menneskeverd. Domkirken skal vennlig ivareta alle som oppsøker kirken *uten å være påtrengende*. De kirkelige handlinger skal preges av høytid, glede og fellesskap. Domkirken skal være *"Åpen kirke - midt i byen"*.

Domkirken menighet har et omfattende og variert arbeid for alle aldersgrupper. Kirkesøkningen i menigheten er god. Det arbeides med å utvikle gudstjenestelivet, slik at alle aldersgrupper kan oppleve et gudstjenestetilbud som er relevant for dem.

Gjennomsnittsalderen i menigheten er forholdsvis høy, og mye frivillig arbeid utføres av menighetens pensjonister.

De siste årene har tilbudet for barn og barnefamilier økt betydelig. Det er ønskelig også å styrke ungdomsarbeidet. Kapellan har hovedansvar for barne- og ungdomsarbeidet, i tett samarbeid med barne- og ungdomsarbeidere og sokneprest.

Soknet har ca. 5200 innbyggere (4200 kirke-medlemmer) og består av Kvadraturen og Eg som sentrumsområdet i byen. Soknet har en kirke, byens domkirke vigslet i 1885, med 1300 sitteplasser.

Domprostiet er inndelt i 4 soner. Det innebærer at Domkirken menighet koordinerer og utveksler sin prestedtjeneste med nabomenighetene Hellemyr, Grim og Torridal. Domprosten vil i tillegg kunne pålegge prestene i domprostiet å ta gudstjenester i andre av prostiets kirker for å ivareta ansvaret for prestenes fritid.

Det er også inngått avtale om koordinering av tjenesteuker slik at de fem offentlig ansatte prestene har alternerende tjenesteuker og dekker hele sentrumssonen.

Domkirken betjenes av daglig leder, 2 kantorer, 2 kirketjenere, diakon, kapellan og sokneprest. Vi har 3 ansatte innenfor barne- og ungdomsarbeid, til sammen innehar disse 100 % stilling. Domprosten gjør også prestedtjeneste knyttet til Domkirken.

Det er 5 aldersinstitusjoner med regelmessig besøk fra menighetens prester og diakon. Det er tilsatt en institusjonsprest i 50 % stilling som er knyttet til to av institusjonene.

Domkirken menighet er opptatt av å styrke et

variert arbeid for alle aldersgrupper.

Innenfor menigheten ligger det en barne-skole, en ungdomsskole, 2 videregående skoler og en rekke barnehager. Domkirken har fortsatt kontakt med Katedralskolen/Gimle selv om denne nå er lokalisert utenfor soknet.

Flere av byens frimenigheter og Den katolske kirke ligger i byens sentrumsområde. Det er et godt samarbeidsklima mellom menighetene.

Det er boplikt til stillingen.

Tjenesteboligen ligger i et rolig og barnevennlig strøk på Oddemarka, ca 15 min. spasertur fra Domkirken. Kort avstand til skoler, universitet, flotte rekreasjonsområder med badevann, lysløype etc. Boligen har et bruksareal på 168 kvm og inneholder i 1. etg. vindfang, entre, vinkelstue med utgang terrasse og hage, kjøkken og soverom. 2. etg. består av gang, 3 soverom og bad. I kjeller er det bad/vaskerom, kjellerstue, hobbyrom og boder.

Boligen er under oppussing

Den som blir tilsatt må rette seg etter:

- Endringer i tjenesteordning for menighetsprester og regler om lønnsforhold for geistlige tjenestemenn.

- Alle avgjørelser som måtte bli tatt i forhold til tjeneste og tjenestested.

Stillingen er lønnet i stillingskode 0922 kapellan lønnstrinn 50 - 69

Lønsplasseringen er avhengig av kvalifikasjoner, ansiennitet m.m.

Pensjonsinnskudd. Til lønnen kommer regulativmessige godtgjøringer og skyssgodtgjøring etter statens regulativ.

Kvinner oppfordres til å søke.

Det benyttes bokmål. Søker må bekrefte at han/hun behersker begge målføre.

Det blir stilt særlig krav til samlivsform i tråd med Arbeidsmiljøloven §13.3.3

Nærmere opplysninger om stillingen kan fås ved henvendelse til domprost

Audun Myhre, tlf. 915 52 888, sokneprest
Aud Sunde Smemo, tlf. 41 51 86 82 eller
Agder og Telemark bispedømmekontor tlf. 38 10 51 20.

Søknad med CV, referanser, kopi av vitnemål, attester og skjema for standardopplysninger ved søknad på prestedstillinger i Agder og Telemark må være sendt til Agder og Telemark bispedømmeråd, Postboks 208, 4662 Kristiansand, *innen* 09.01.2009. Skjemaet ligger på

www.kirken.no/agder under fagområde/personal eller fås ved henvendelse til bispedømmekontoret.

Vi foretrekker elektroniske søknader med CV, vitnemål og referanser levert via vårt elektroniske søkersystem. Det vises til Agder og Telemark bispedømmes hjemmesider www.kirken.no/agder.

For informasjon om søknadsprosedyre, kontakt arkivleder Tone W.B. Ellingsen tlf 38 10 51 20.

Agder og Telemark bispedømme

Prest i Kristiansand International Church - KIC.

Vil du være prest i et internasjonalt miljø i Kristiansand?

Det er ledig treårig prosjektstilling med målsetting å etablere en internasjonal menighet i Kristiansand under navnet Kristiansand International Church.

Ved utgangen av 2005 utgjorde innvandrere bosatt i Kristiansand 10,4% av befolkningen der 8% kom fra ikke-vestlige land. Behovet for en internasjonal menighet er meldt fra flere av menighetene med relativt stor andel innvandrere i sitt nærområde.

KIC skal gi et engelskspråklig gudstjeneste- og menighetstilbud til fremmedspråklige hvor nordmenn og innvandrere i felleskap har ansvar. Gjennom sitt arbeid skal KIC fremme flerkulturell forståelse og positive holdninger til innvandrere. KIC er basert på Den Norske Kirkes bekjennelse, skal ha særskilt diakonalt fokus og være økumenisk inkluderende i sitt fellesskap. Menigheten skal være et tilbud til hele Kristiansand by. Gudstjenestene søkes lagt til Domkirken menighets lokaler.

KIC er et samarbeidsprosjekt mellom Den Norske kirkes menigheter i Kristiansand, Kristiansand Kirkelige Fellelråd, Agder og Telemark bispedømmeråd, Det Norske Mi-

sjonsselskap og Kristent Interkulturelt Arbeid (KIA Agder). Det er etablert en styringsgruppe bestående av en representant for hver av samarbeidspartnerne.

Vi søker en prest med særskilt erfaring fra menighetsetablering, med interkulturell kompetanse og gode engelskkunnskaper (gudstjenester og forkynnelse på engelsk)

Personlig egnethet vil bli tillagt betydning.

Stillingen er ledig fra 01.01.09.

Stillingen er en prosjektstilling og lønnes som spesialprest, lønnstrinn 54 - 75, innskudd i Statens pensjonskasse. Lønns plasseringen er avhengig av kvalifikasjoner, ansiennitet m.m.

Til lønnen kommer regulativmessige godtgjøringer og skyssgodtgjøring etter statens regulativ.

Tilsetting skjer i henhold til forskrifter om tilsetting av menighetsprest.

Avhengig av finansiering tilsettes prest i 100% stilling. Dersom en ikke oppnår nødvendig tilskudd, tilsettes prest foreløpig i redusert stilling (50%). Vi ber søker oppgi hvilke stillingsprosenter som er aktuelle.

Det følger ikke bolig med stillingen. Kontor blir i NMS Region Agder sitt kontor fellesskap i Tollbodgt. 48a.

Kvinner oppfordres til å søke.

Det benyttes bokmål . Søker må bekrefte at han/hun behersker begge målføre.

Det blir stilt særlig krav til samlivsform i tråd med Arbeidsmiljøloven §13.3.3

Nærmere opplysninger om stillingen kan fås ved å henvende seg til kirkesjef Knut Harald Sæth, tlf. 38196800, domprosten i Kristiansand, tlf. 91552888 eller Agder og Telemark bispedømmekontor, tlf. 38105120.

Se for øvrig Kristiansand kirkelige fellelråds nettside: www.kristiansand.kirken.no

Søknad med CV, kopi av nødvendige attester, vitnemål og referanser sendes Agder og Telemark bispedømmeråd, Markensgt. 13, 4611 Kristiansand innen 09.01.2009.

Vi foretrekker elektroniske søknader med CV, vitnemål og referanser levert via vårt elektroniske søkersystem. Det vises til Agder og Telemark bispedømmes hjemmesider www.kirken.no/agder.

For informasjon om søknadsprosedyre, kontakt arkivleder Tone W.B. Ellingsen tlf 38105120.

Agder og Telemark bispedømme

2.gangs utlysning. Stillingen som kapellan i Arendal prosti med Øyestad sokn som tjenestested og Hisøy sokn som utvidet tjenstedistrikt er ledig.

Øyestad menighet har som visjon å være en menighet for alle som bor i soknet, og uttrykker det slik: "Vi ønsker å være en åpen kirke der alle som vil, kan komme inn og oppleve at her hører de hjemme. Gudstjenesten er menighetens "pulsslag". Vi er opptatt av at menighetens fellesskap og enhet synliggjøres gjennom menighetens gudstjenesteliv."

Øyestad menighet utgjør ett sokn. I tillegg til menighetsrådet er det opprettet et menighetsutvalg for hver av de tre kirkene i soknet. Prestegjeldet ligger vest for Arendal sentrum og er en del av Arendal kommune. Folketallet i soknet ligger på ca. 9000. Det er korte avstander og gode veiforbindelser innen soknet. E 18 går gjennom soknet. Øyestad byr på vakker og variert natur for rekreasjon og friluftsliv med holmer og skjær og skogs- og jordbrukslandskap. En særlig attraksjon er Nidelva.

Øyestad er et viktig vekstområde for Arendal kommune vest med blant annet boligbygging.

Det er tre kirker i soknet: *Bjorbekk kirke* fra 1884 er hovedkirken. En kirkestue bygget under galleriet benyttes til kirkekafe, møter og konfirmantsamlinger. *Øyestad gamle kirke* ligger på Rykene og er en flott middelalderkirke fra ca. år 1250. *Engene kirke* ligger på Nedenes og er fra 1849. Alle kirkene er godt vedlikeholdt.

Ny tjenesteordning for prester er innført i soknet. Dette innebærer samarbeid med Hisøy sokn. Kapellanen vil gå inn i en turnus sammen med soknepresten i Øyestad og soknepresten på Hisøy med tjenesteuke hver tredje uke. Enkelte gudstjenester vil også bli lagt til Hisøy.

Fra 1.september vil det bli felles kontorer for Øyestad og Hisøy sokn i et nytt menighets-senter som bygges på Nedenes. Her blir det svært gode kontorforhold og store muligheter for et allsidig menighetsbyggende arbeid.

Arendal kirkelige fellesråd med prosten som ansvarlig kirkebokfører prøver ut en ordning med sentral kirkebokføring i kirkekontoret i Arendal rådhus. Presten er ansvarlig lokalt for attester m.m. Det er etablert meget gode IT-tjenester for alle preste- og menighetskontorene i prostiet.

Øyestad menighet betjenes av sokneprest og kapellan Det er to organister med hovedorganist i 80 % stilling og biorganist i 20 % stilling. Menigheten har menighetssekretær i 40 % stilling. Det er kirketjenere og klokkere i mindre stillinger ved hver av kirkene. Kirketjeneren ved hovedkirken har en 50 % stilling. Menigheten har for tiden en prosjektstilling i 50 % lønnet blant annet gjennom givertjeneste. Stillingen er rettet inn mot ungdom, familiearbeide og familie-gudstjenester.

Øyestad menighet har en 50 % kateketstilling sammen med Hisøy menighet. Noe av denne stillingen går inn i trosopplæringsprosjektet "Lær dem å lede". Dette er et

lederutviklingsprogram som tilbud til alle konfirmanter i Arendal prosti etter konfirmant-tiden.

Menigheten driver en heldagsbarnehage med plass til 18 barn.

KFUK/M og NSF driver noe speiderarbeid i menigheten og det er også en forening knyttet opp til KFUK/M som har ulike former for møter i Kirkestua i Bjorbekk kirke.

Det er 5 bedehus som er i jevnlig bruk. Særlig Nedenes bedehus, tilsluttet Normisjon, driver et omfattende arbeid. Menigheten har en spesiell samarbeidsavtale med NMS om et misjonsprosjekt i Kamerun.

Det er 5 barneskoler og 2 ungdomsskoler innen soknet. Samarbeidet med skolene er godt og har muligheter i seg til å utvides. Konfirmantkullene ligger på 80-90 ungdommer. Kapellanen har sammen med soknepresten og kateketen hovedansvaret for konfirmantundervisningen.

Øyestad har to institusjoner for eldre hvor prestene holder andakter annen hver uke.

Det er flere større byggefelt innen soknets grenser.

Som stab er vi opptatt av å ha et godt samarbeide både innad og med alle frivillige medarbeidere i menigheten. Vi ønsker i fellesskap å løse de oppgavene og utfordringene vi får på en best mulig måte.

Vi ønsker derfor en prest med gode samarbeidsevner og som er opptatt av å bruke de mulighetene som vår folkekirke gir oss. Vi ønsker en prest som kan være med å gi vår menighet en åpen og inkluderende profil.

Arendal kommune stiller bolig til disposisjon

for kapellanen. Dette er en enebolig i kjede i en nytt boligprosjekt, Engene alle, nær Engene kirke. Boligen er under oppføring og vil være innflyttingsklar tidlig i 2009. Den er på 126-130 kvadratmeter på to plan. Første etasje inneholder gang, bad, åpen kjøkken-/stueløsning med trapp til 2. etasje og et soverom/arbeidsrom. Andre etasje har bad, to soverom og stor loftsstue med bod. Det er carport med sportsbod ved inngangen. Boligen ligger solrikt til med fin utsikt fra stue og loftsstue mot øst og syd. Detaljerte opplysninger om boligen med planløsning og prospekt for hele boligområdet finnes på Block Watnes hjemmesider under Engene-Nedenes.

Det er kort gangavstand til offentlig kommunikasjon.

Den som blir tilsatt, må rette seg etter:

- Endringer i tjenesteordning for menighetsprester og regler om lønnsforhold for geistlige tjenestemenn.

- Alle avgjørelser som måtte bli tatt i forhold til tjeneste og tjenestested.

Stillingen er lønnet i stillingskode 0922 kapellan, lønnstrinn 50 - 69.

Lønsplasseringen er avhengig av kvalifikasjoner, ansiennitet m.m.

Pensjonsinnskudd. Til lønnen kommer regulativmessige godtgjøringer og skyssgodtgjøring etter statens regulativ.

Kvinner oppfordres til å søke.

Det benyttes bokmål. Søker må bekrefte at han/hun behersker begge målføre.

Det blir stilt særlig krav til samlivsform i tråd med Arbeidsmiljøloven §13.3.3

Nærmere opplysninger om stillingen kan fås ved henvendelse til prost Sissel Hasleholm, tlf. 37 01 35 80/91 34 38 45, soknepresten i Øyestad 37 01 33 77/47 24 19 43 eller Agder og Telemark bispedømmekontor tlf. 38 10 51 20

Søknad med CV, referanser, kopi av vitnemål, attester og skjema for standardopplysninger ved søknad på prestestillinger i Agder og Telemark, må være sendt til Agder og Telemark bispedømmeråd. Postboks 208, 4662 Kristiansand, innen 09.01.2009. Skjemaet ligger på www.kirken.no/agder under fagområde/personal, eller fås ved henvendelse til bispedømmekontoret.

Vi foretrekker elektroniske søknader med CV, vitnemål og referanser levert via vårt

elektroniske søkersystem. Det vises til Agder og Telemark bispedømmes hjemmesider www.kirken.no/agder.

For informasjon om søknadsprosedyre, kontakt arkivleder Tone W. B. Ellingsen tlf 38105120.

Stavanger bispedømme

Sokneprest i Sandnes prosti med Lura sokn som særskilt arbeidsområde.

Det er ledig stilling som sokneprest i Sandnes prosti med Lura sokn som særskilt arbeidsområde.

Lura menighet har som visjon *Lura menighet - en menighet preget av tro, tilhørighet og tjeneste*. Menigheten vil i tiden fremover særlig prioritere tjenesteutvikling, trosopplæring og misjonsengasjement.

I Lura sokn bor ca 7350 medlemmer av DnK. Soknet omfatter nordre del av Sandnes kommune på vestsiden av Gandsfjorden. Lura ligger sentralt plassert på Jæren mht. utdanning, kultur, næringsliv, helsevesen og friluftsliv. Det er et tilflyttingsområde der mennesker har behov for å knytte nye nettverk. Det er i år 40 år siden det første menighetsarbeidet startet, og menigheten har hatt egen kirke i 20 år. I soknet er det mange barnehager, to barneskoler og en ungdomskole. Det er et bo- og aktivitetssenter som menigheten har et nært forhold til.

Lura kirke er en moderne arbeidskirke fra 1987, bygd i teglstein. Kirkerommet har en sentral plassering av alteret (sentralkirke), og dette gir god nærhet mellom liturg og menighet. Rommet har 300 sitteplasser og et meget godt orgel. Altertavle og øvrig kirkeutsmykking er laget av Gunnar Torvund. I nær tilknytning til kirkerommet ligger kirkestuen. I kirkens underetasje finnes det gode rom for bruk i

barne- og ungdomsarbeidet og til andre samlinger. Kontorfløyen er nylig utvidet og rommer kontor til alle ansatte.

Staben i Lura sokn består av soknepresten med sete i menighetsrådet, daglig leder i 80 %, kateket og ungdomsprest i hele stillinger, diakon i 50 %, kantor/barnarbeider i 50 % +15 %, kirketjener/vaktmester i 40 % og renholder i 50 %. Ungdomsprest og barnarbeider lønnes med innsamlede midler.

Gudstjenestelivet er et grunnleggende pulsslag i menigheten. Menigheten har familiekor, forsangertjeneste og søndagsskole i tilknytning til gudstjenestene. Menigheten har om lag 80 konfirmanter årlig. Soknepresten deltar i konfirmantarbeidet. Diakoniarbeid drives av diakon i samarbeid med sokneprest. Barne- og ungdomsarbeidet er omfattende. Et stort antall frivillige er engasjert. En viktig oppgave for menighetsrådet i fellesskap med soknepresten og sammen med resten av staben er å støtte og videreutvikle det frivillige arbeidet.

Lura sokn utgjør sammen med nabosoknet Sandnes (ca. 6700 medlemmer av DnK) og Gand (med ca. 12 000 medlemmer av DnK) et samarbeidsområde i prostiet. Dette innebærer at tjenesteuker og gjennomføring av fridagsordning og ferier ivaretas av prestene i samarbeidsområdet etter fastlagt turnus.

Til helhetsbildet av de to soknene hører Smeaheia som er et stort byggefelt i fortsatt utvikling med ca 2000 innbyggere. Det ligger i et grenseområde mellom Lura sokn og Sandnes sokn. Området har eget menighetsutvalg. Gudstjenester og andre menighetsaktiviteter er knyttet til Smeaheia skole. Prostipresten har et særlig ansvar for oppfølging av dette området som en del av sin tjeneste.

Sandnes er en hurtigvoksende kommune. I 2007 passerte innbyggertallet 62 000. Kommune og prosti har sammenfallende grenser. Flere av soknene er strukturert med mindre menighetsenheter med egne menighetsutvalg. Menighetslivet i Sandnes prosti er preget av høy aktivitet og stort engasjert med tydelige visjoner for menigheter i vekst. Det er i alt åtte geografiske sokn. I tillegg foregår utprøving av By-Menigheten, Sandnes som et ikke-geografisk personsokn i Den norske kirke. Prostipresten er knyttet til staben i Lura og har etter avtale noe tjeneste i Lura sokn.

Menigheten søker etter prest som

- deltar aktivt i arbeidet med å realisere menighetens visjon og handlingsprogram
- har et klart fokus på en relevant og livsnær forkynnelse
- har gode lederegenskaper og evne til samarbeid med rådet, staben og frivillige
- har evne til å se og møte enkeltmennesker

Nærmere om Lura menighet, se www.sandnes.kirken.no og finn fram til Lura menighet.

Det er knyttet boplikt til stillingen. Boligen ligger i Nøkkveien 56 på Lura og inneholder 2 stuer, 5 soverom og 2 bad. Garasje.

Målformen er bokmål.

Stillingen lønnes i stillingskode 0930 sokneprest, ltr. 53-75 i statens lønnsregulativ.

Vanlige regulativmessige godtgjørelser. Skyss og telefongodtgjørelse etter offentlige satser. Pensjonsinnskudd.

Tilsetningen skjer på de vilkår som til enhver tid gjelder, og den som tilsettes, må rette seg

a. etter endringer i lover, tariffavtaler, reglement m.v. samt

b. avgjørelser som kan influere på tjenestens gjøremål, særskilte samarbeidsområder og tjenestedistrikt.

Opplysninger om samlivsform vil kunne bli innhentet og vektlagt ved tilsetting, jf. Arbeidsmiljøloven § 13,3.

Søknad med CV, vitnemål, referanser og attester må være Stavanger bispedømmeråd i hende innen 2. januar 2009 *Merk:* CV vil bli brukt som utvidet søkerliste.

Bruk Kirkedepartementet sitt kompetansekart. Søknadspapirer returneres ikke.

Hvis søkeren ikke ønsker sitt navn offentliggjort må det føres på CV.

Referanser føres på *søknaden*.

Nærmere opplysninger om stillingen ved henvendelse til stiftsdirektør Åge Bognø tlf: 51 84 62 70 eller prost Ludvig Bjerkreim tlf: 51 97 47 80.

Stavanger bispedømme

Kapellan - vikariat i Haugesund prosti med Vår Frelasers menighet som særskilt arbeidsområde. Det er ledig vikariat i 6 mnd.

Haugesund prosti omfatter kommunene Haugesund, Utsira, Tysvær og Bokn. Stillingen som er ledig er primært knyttet til Vår Frelasers sokn.

Følgende arbeidsoppgaver vil stå sentralt:

Ansvar for menighetsarbeid i bydelen Skåredalen og ansvar for konfirmanter i soknet sammen med andre ansatte, ansvar for skole/kirkekontakt med Skåredalen barne- og ungdomsskole, og i en viss utstrekning også med de andre skolene. Enkelte gudstjenester/kirkelige handlinger må påregnes i Vår Frelasers kirke og Røvær bedehuskapell. Det må også påregnes noen tjenester i prostiet for øvrig. Han/hun inngår i beredskapsturnus for prostiet.

Arbeidet i Skåredalen planlegges av et menighetsutvalg der kapellanen er medlem. Gudstjenestene, som avholdes ca. hver 3. uke, planlegges av utvalget, likeså strategi og annen programplanlegging for å gi nye og etablerte beboere i bydelen tilbud om barnearbeid og cellegrupper. Frivillige medarbeidere står for tilrettelegging av lokalet i flerbrukshallen ved Skåredalen skole, og de har også det praktiske ansvaret under gudstjenestene. Microklubben er ett av tilbudene til barn, ved siden av speiderarbeid både for småspeidere og storspeidere. Høsten 2007 ble det startet opp et barnegospelkor.

Det arbeides med lokaliteter for menighetsarbeidet. Behovet for eget lokale er stort, både til gudstjenestene og til andre aktiviteter. Dette året er det 84 konfirmanter i Vår Frelasers menighet. De som hører til Skåredalen, har undervisningen rett etter skoletid.

Menighetene i Haugesund by har de siste årene samarbeidet om konfirmanntilbudet. Det legges opp til en opplevels- og aktivitetsbasert læring. Mange av konfirmanter har valgt et idrettstilbud og deltar bl.a. på Action i regi av KRIK.

Kapellanen er med i de ukentlige stabsmøtene i Vår Frelasers menighet og har kontor i samme fløy i menighetshuset som den øvrige staben. Bemanningen i soknet er pr. i dag i tillegg til den utlyste stillingen: Sokneprest,

administrasjonsleder, kontor, diakon, kirketjener (50 %) og prosten som er menighetsprest i 50 %.

Fra høsten 08 har Vår Frelasers menighet fått tildelt midler fra trosopplæringsreformen til utbygging av 0 - 18 års fasen. Det betyr at menigheten nå får mer mannskap til styrking av arbeidet blant barn og unge.

Haugesund kommune har 32956 innbyggere. Det bor 11227 innbyggere i Vår Frelasers sokn, hvorav 9150 er medlemmer i DnK. Byen har et rikt kulturliv og nærhet til flotte naturområder. I menigheten er det 1 barneskole, 1 ungdomsskole, 2 barne- og ungdomsskoler og 2 videregående skoler.

I 2007 hadde menigheten 108 gravferder, 31 vigslar, 82 konfirmanter og 119 dåp.

Det er godt samarbeid mellom menighetene i byen. Sentralbordtjeneste og regnskaps- og kirkebokføring er lagt til felles kontor der også kirkeverge og prost er lokalisert.

Nyoppusset bolig til disposisjon.

Målformen er bokmål.

Vanlige regulativmessige godtgjørelser. Skyss og telefongodtgjørelse etter offentlige satser. Pensjonsinnskudd.

Tilsettingen skjer på de vilkår som til enhver tid gjelder, jfr. tilsettingsreglementet, og den som tilsettes, må rette seg etter

a. endringer i lover, tariffavtaler, reglement m.v.

b. avgjørelser som kan influere på tjenestens gjøremål, særskilte samarbeidsområder og tjenestedistrikt.

Opplysninger om samlivsform vil kunne bli innhentet og vektlagt ved tilsetting, jf. Arbeidsmiljøloven § 13.3

Søkere bes søke elektronisk; se www.kirkejobb.no, NAV eller våre hjemmesider www.kirken.no/stavanger. Søknadsfrist: Sna-rest

CV vil bli brukt som utvidet søkerliste.

Nærmere opplysninger ved henvendelse til stiftsdirektør Åge Bognø tlf. 51 84 62 70 eller prost Norodd Stavenjord tlf. 52 80 95 02

Stavanger bispedømme

Sokneprest i Nordre Ryfylke prosti med Sauda sokn som særskilt arbeidsområde.

Med dette vert det utlyst stilling som sokneprest i Nordre Ryfylke prosti med Sauda sokn som særskild arbeidsområde. Kallskapellanstillinga i Sauda, som vart oppretta i 1970, er med denne utlysinga omgjort til sokneprest.

Sauda sokn ligg i Nordre Ryfylke prosti, som omfattar kommunane Vindafjord, Suldal og Sauda. I prostiet er det 13 sokn der 6 prestar gjer teneste i tillegg til prostiprest/fengselsprest og prost.

Sauda sokn er samanfallande med Sauda kommune med eit innbyggjartal på omlag 4700 og ligg lengst nord i bispedømmet, innerst i Saudafjorden. Det er båtsamband med Stavanger 3 gonger om dagen, reisetid ca 2 timar. Til Haugesund tek det også 2 timar - med bil. Frå tidleg sommar til sein haust er det ope vegsamband Sauda-Røldal - og vidare til Oslo; reisetid dit er ca 6 timar.

Sauda er ein flott kommune med rik natur og rikelege høve til å ferdast i skog og på fjell.

I dei siste åra har kommune, reiseliv og SAV (Sauda Vekst) i fellesskap satsa stort på bl.a. turisme. Svandal skisenter er eit moderne og svært godt besøkt vintersportsentrum. I kommunen er det mange frivillige lag og organisasjonar med eit rikt tilbod til born og ungdom innan idrett, musikk, teater m.m. I Saudasjøen er det no etablert ein flott ny golfbane.

Her er tre grunnskular; ungdomsskule og ein moderne og godt utbygd vidaregåande skule, med bl.a. volleyball -linje. Sauda er ein moderne industriby.

Det er gjennom SNU og andre blitt lagt godt til rette for nye arbeidsplassar, i tillegg til at store verksemdar som Eramet Norway (Sauda Smelteverk) og SIGLASS stadig utvidar talet på tilsette.

Soknet har ei hovudkyrkje (Sauda kyrkje frå 1866) og to kapell (Hellandsbygd frå 1956, og Saudasjøen kapell (arbeidskyrkje frå 1973). Avstandane i soknet er små: til Hellandsbygd er det frå Sauda sentrum ca. 17 km, til Saudasjøen ca 5. I hovudkyrkja er det på årsbasis gudsteneste ca 3 av 4 sundagar i månaden; i Saudasjøen kvar 3 sundag og i Hellandsbygd ca 7 gudstenester på årsbasis. Det er jamt over

god oppslutning om gudstenestene; i 2007 var det ca 95 deltakarar i gjennomsnitt ved kvar gudsteneste.

I kommunen er det to bedehus. Samarbeidet med frivillige kristne organisasjonar er bra; i det siste omfattar dette også gudsteneste-arbeidet. Pinsemenigheten Salem driv eit aktivt arbeid, ikkje minst blant born og ungdom. Dessutan har Frelsesarmeen møtelokale og arbeid i byen.

Soknepresten får kontor- og stabsfellesskap med dei andre kyrkjeleg tilsette i Sauda. Ved kyrkjekontoret er det i tillegg til prosten og den nye presten tilsett kyrkjevevjerje, diakon, kantor og ungdomsleiar i full stilling - dessutan ein 40 % organiststilling (p.t. vakant) og to kontorsekretærar i deltidstillingar. Kontorlokala ligg midt i sentrum, og er svært godt utstyrt.

Prosten har om lag halvdelen av tenesta si i prostiet, men er òg kyrkjelydsprest i Sauda sokn. Gudstenester, og kasualia knytt til tenesteveker, blir fordelt etter arbeidsplan mellom soknepresten og prosten. Soknepresten får hovudansvaret for dåps- og konfirmasjonsopplæring, og samarbeidet kyrkje/skule. Saman med bl.a. ungdomsleiar blir arbeid mellom ungdom viktig; det ligg store utfordringar i ungdoms- og konfirmantarbeidet framover. I lag med andre kyrkjeleg tilsette har soknepresten etter turnus også andaktar på sjukeheimane.

Soknepresten får fast sete i Sauda sokneråd. Hovudmålsetjinga for soknerådet sitt arbeid er formulert slik: "Vi ønskjer å arbeida for at alle menneske i kyrkjelyden vår skal koma til tru på Jesus Kristus og bli frimodige etterfølgjarar". I dette arbeidet har dåpsopplæring og arbeid blant born og ungdom første prioritet i Sauda sokneråd. Arbeidet med gudstenestelivet blir sterkt vektlagt. I soknet er det også ei utfordring å skapa arenaer for å rekruttere og utruste frivillige medarbeidarar.

Saman med leiar for det lokale prestelaget, kallar prosten inn til regelmessige møte med informasjon frå biskop og bispedømmeråd; samtalar; fagforeinings- og studiearbeid. Det er eit svært godt kollegafellesskap i prostiet.

Vi søker etter ein prest med evne til å utøve pastoralt leiarskap, samarbeide kollegialt og tverrfagleg og som er villig til å gå inn i samarbeid med soknerådet om deira planar og

visjonar. Vi ønskjer også ein prest med syn for å setja av tid til eiga fornying både fagleg og menneskeleg.

Det er knytt buplikt til stillinga. Bustaden ligg i Herheimsmoen 75, 4200 Sauda, og er godkjent av Presteforeininga.

Stillinga blir løna som sokneprest ltr. 53 - 75 i Statens lønsregulativ.

Til løna kjem vanlege regulativmessige godtgjersler. Skyss og telefongodtgjersle etter offentlege satsar. Pensjonsinnskot.

Tilsetjinga skjer på dei vilkåra som til ein kvar tid gjeld, og den som vert tilsett, må retta seg

- a. etter dei endringar i lover, tariffavtalar, reglement m.v.
- b. avgjersler som kan influera på tenesta sine gjeremål, særlege samarbeidsområde og tenestedistrikt.

Opplysningar om samlivsform vil kunne bli innhenta og vektlagt ved tilsetjing.

Søknaden med CV, vitnemål, referansar og attestar må vera Stavanger bispedømmeråd i hende *innan 2. januar 2009*.

Merk: CV vil bli brukt som utvida søkjarliste. Bruk KKD sitt kompetansekart. Søknadspapir vert ikkje sende i retur.

Dersom søkjaren ikkje ønskjer namnet sitt offentleggjort, må det føres på CV. Referansar vert å føra på *søknaden*.

Nærare opplysningar kan ein få ved å kontakte stiftsdirektør Åge Bognø tlf. 51 84 62 70 eller prost Arne Øystese tlf. 52 78 58 50.

Stavanger bispedømme

Sokneprest i Tungenes prosti med Tananger sokn som særskilt arbeidsområde.

Tananger er en aktiv menighet i Sola kommune. Menigheten har visjonen: "Vi vil være et levende, voksende Kristus-felleskap preget av tro, håp og kjærlighet." De siste årene har

menigheten jobbet for at kirken skal bety noe for folk i Tananger. Arbeidet har blomstret, særlig etter at menigheten fikk ny kirke høsten 2002.

Tananger menighet har et bredt tilbud til mange aldersgrupper. Her er to barnekor, ungdomskor og et voksenkor, speidere og fritidsklubb for barn i 5.-7. kl. annenhver fredag. Det drives et voksende arbeid for ungdom gjennom ungdomsklubben "ENTER". I tillegg har menigheten barnehage og skolefritidsordning. Et stort antall ulønnede medarbeidere er engasjert på alle disse områdene og er en svært viktig ressurs i menighetens virksomhet. Menigheten har godkjent forsøk med alternativ gudstjenesteliturgi. Gudstjenesteteamet dekker et bredt spekter: lovsang, forbønn, lyd, tekst osv. Gudstjenestene har økende oppslutning med et gjennomsnittlig gudstjenestefremmøte på ca 200 for 2007.

I Tananger sokn bor det ca 6500 mennesker. I Tananger ligger Risavika havn som er regionhavn for Stavangerområdet. Det er mye industri med tilnytning til olje og gass. Det er ca 7500 arbeidsplasser med stor arbeidsinnpendling. Det er planlagt stor boligutbygging fremover.

Tananger har ny arbeidskirke fra 2002 med rom for mange aktiviteter. Kirken har kirkerom med plass til ca 400 mennesker, menighetssal med plass til ca 200, kontorer, kirketorg, kjeller med bomberom som fungerer som gymsal, barnehageavdeling med ungdomslokaler og flott uteområde med bl.a. sandvolleyballbane. Tananger kapell er fra 1879 og blir brukt til noen visler i året. I menigheten ligger bedehuset Betania. I Sola ligger Sola Ruinkyrkje som blir brukt til visler, konserter, utstillinger og noen gudstjenester.

I menigheten ligger det to barneskoler og en ungdomsskole. Idrettslaget Havørn, skolekorps og sjøspeiderne driver et aktivt arbeid blant barn og unge.

Staben består av sokneprest, kateket, daglig leder, kantor 50 %, som også er 50 % ungdomsarbeider, ungdomsarbeider 50 %, kontorsekretær 40 % og vaktmester/kirketjener 35 %. I Tananger menighets barnehage/SFO er det ca 20 ansatte.

Soknepresten vil gå inn i turnus om tjenesteker sammen med de tre andre sokneprestene

i Sola. I turnussen ligger også en gudstjeneste i måneden i Ræge kapell. Beredskapsvaktene er fordelt på alle prestene i prostiet.

Menigheten søker en prest som deler menighetens visjon og strategi, og som forkynner sentralt og livsnært. Soknepresten må gå aktivt inn i det menighetsbyggende fellesskap sammen med stab, menighetsråd og ønnede medarbeidere, ha gode lederegenskaper, være visjonær og ha evne til samarbeid. Vi søker en person som kan være inspirator og være med på å utvikle menigheten videre.

Mer informasjon om Tananger menighet finnes på www.tananger.menighet.no.

Det er knyttet boplikt til stillingen. Tjenesteboligen er en frittliggende enebolig som ligger sentralt i Tananger, Grasstien 7. Byggeår 1983. I 1. etasje er det hovedinngang med hall, wc, vaskerom, kjøkken og stue. 2. etasje har 4 soverom, bad og flere kott. Kjelleren har egen inngang med gang, bad, kontor, kjellerstue og tre boder. Der er garasje. Tomten er på ca 1 mål.

Målformen er bokmål.

Stillingen lønnes i stillingskode 0930 sokneprest, ltr. 53-75 i statens lønnsregulativ. Vanlige regulativmessige godtgørelser. Skyss og telefongodtgjørelse etter offentlige satser. Pensjonsinnskudd.

Tilsettingen skjer på de vilkår som til enhver tid gjelder, og den som tilsettes, må rette seg etter

- a. endringer i lover, tariffavtaler, reglement m.v.
- b. avgjørelser som kan influere på tjenestens gjøremål, særskilte samarbeidsområder og tjenestedistrikt.

Opplysninger om samlivsform vil kunne bli innhentet og vektlagt ved tilsetting, jf. Arbeidsmiljøloven § 13.3

Søkere bes søke elektronisk, se www.kirkejobb.no, NAV eller våre hjemmesider www.kirken.no/stavanger. *Søknadsfrist 2. januar 2009*. CV vil bli brukt som utvidet søkerliste.

Nærmere opplysninger ved henvendelse til stiftsdirektør Åge Bognø tlf 51 84 62 70 eller prost Finn Viggo Helgø tlf. 51 41 31 35.

Bjørgvin bispedøme

Sokneprest i Ulvik sokn med Ulvik og Granvin sokn som tenestestad, Hardanger og Voss midtre (Ulvik, Kvam, Jondal) som tenestedistrikt, i Hardanger og Voss prosti.

Bjørgvin bispedøme sin visjon: "Saman vil vi gjera Kristus kjend, trudd, elska og etterfølgd!"

Dei to herada Ulvik og Granvin ligg inst i vakre Hardanger med eit samla folketal på om lag 2000 personar. Herada er jordbrukskommunar med sauehald og fruktdyrking som hovudverksemd. I Granvin er hjørnesteinsverksemda Granvin Bruk. I Ulvik er det fleire hotell som sysselset mange. Elles er herada dei største arbeidsgjevarane. Mange av innbyggjarane pendlar til arbeid innanfor bygg og anlegg, olje og gass, eller arbeidsplassar i kringliggjande kommunar. Det er òg eit høgt kompetent IT-miljø i Ulvik. Ulvik og Granvin er populære turistbygdar.

Kulturlivet er godt i bygdene. Granvin har eit aktivt folkemusikkmiljø og Ulvik har mellom anna ein stor poesifestival annakvart år, der bygda sin eigen diktar, Olav H. Hauge er ei vedvarande inspirasjonskjelde. Elles er det mykje godt arbeid for born og unge gjennom kulturskulen og idrett. Bygdene byd på framifrå gode turtilhøve for dei som likar å gå i skog og fjell.

Ulvik har ein gartnarskule og Granvin ei eiga linje for elektrofag. Dei som skal ta allmennfag pendlar med buss til vidaregåande skule på Voss (45 km kvar veg).

Gudstenestene vert likt fordelte mellom Ulvik og Granvin kyrkje. Frammøte til gudstenestene er stabil, og oppslutnaden kring dåp, konfirmasjon, samt fireårsboka og bibeldag med biblar til elveåringane er jamt høg, ofte 100 %. Dei siste ni åra har kyrkjelydane i Granvin og Ulvik feira heile påska i lag. Der er 15-20 som blir døypte i sokna kvart år, 25-30 konfirmantar, 15-20 gravferder og 6-8 vigslar.

Ulvik sokn har òg eit kapell liggjande på Finse; dette er utan faste gudstener. Her er det somme kyrkjelege handlingar som vigsel og dåp i løpet av året.

I bae herada er det aldersheimar og eldrebustader. Ved aldersheimane er det andakt annakvar veke. Konfirmasjonsundervisninga skjer på kveldstid i bae sokn. Det er gode

samarbeidstilhøve mellom kyrkje og skule. Til jul er det tradisjon med skulegudsteneste i båe kyrkjene. Til påske er det skulegudsteneste i Ulvik for barne- og ungdomsskulen.

Vi søker etter person med engasjement for prestenesta samt gode samarbeids- og formidlingsevner.

Det fylgjer buplikt med stillingen. Prestebustaden ligg vakkert til ved fjorden i Ulvik. Det er ein stor og opparbeidd hage med mange frukttré. Bustaden er på 140 m² i to høgder. I første høgda er det stor stove, spisestove, tv-/peisestove, kjøken, wc, vaskerom, stor gang og eigen kjøkeninngang. I andre høgda er det fem soverom og eitt bad/wc og tre kott. Loft og kjellar er rommelege. Huset vart pussa opp i 1997 med mellom anna nytt kjøken og isolering av golv. I seinare år har det kome pelletsomn i gangen, og ein flott klebersteinsomn i spisestova. Fyring skjer med ved, pellets og strau. Det er og ein stor garasje med bod tilhøyrande bustaden, samt eit eige stabbur i tunet.

Prosten leiar prestenesta i prostiet og ivaretek arbeidsgjeveren sin styringsrett overfor prestane. Han kallar prestane inn til prostikonvent for fagleg utvikling, åndeleg fellesskap og lagbygging. Soknepresten tar del i beredskapstenesta i prostiet.

Søklarane må opplysa om dei kan nytta båe målformene. Opplysingar om samlivsform vil kunne verta innhenta og vektlagde ved tilsetjing. Kvinner vert oppmoda om å søkja.

Stillingen vert løna i stillingskode 0930 sokneprest, i lønsspenn 53-75.

Pensjonsinnskott i Statens pensjonskasse. Reiseutgifter vert godtgjort etter gjeldande regulativ. Til løna kjem særlege regulativmessige godtgjeringsar. Det vert gjeve tilbod om arbeidsretteleing.

Nærare opplysingar om stillinga kan ein få hjå fung. prost Ivar Molde (56 51 96 68) eller seksjonsleiar ved Bjørgvin bispedømekontor, Gunvor Taule Mjanger (55 30 64 84).

Søknad via Bjørgvin bispedøme sine heimesider: www.kyrkja.no/bjorgvin

Søknadsfrist: 19. januar 2009

Bjørgvin bispedøme

Sokneprest i Skånevik sokn med Skånevik og Etne sokn som tenestestad i Sunnhordland prosti.

Bjørgvin bispedøme sin visjon: "Saman vil vi gjera Kristus kjend, trudd, elska og etterfølgd!"

Skånevik og Etne sokn har samanfallande grenser med Etne kommune som har eit folketal på 3 900. Kommunen har stor flatevidde med variert natur: fjord, isbre, fjell, jordbruksland og gode turområde. Skånevik sokn har 1 100 medlemmer, medan talet er 2 500 i Etne. Mange har arbeid utanom kommunen; ein del er langpendlarar. Det har i dei seinare åra vore omstilling i jordbruk og næringsliv med etablering av fleire nye verksemdar.

Det er fire kyrkjer i kommunen: Stødle (frå 1165), Gjerde, Grindheim og Skånevik, og dessutan to kapell: Fjæra og Frette. Skånevik kyrkje og Fjæra kapell høyrer til Skånevik sokn. Dei to prestane i kommunen bur i Skånevik og i Etne. Det er organist i 70 % stilling, kyrkjevevje i 60 %, kyrkjelydsarbeidar i 60 % og kyrkjegardsarbeidar i full stilling. Klokkartenesta vert for det meste utført på frivillig basis. Gjennom gjevarteneste har sokna ei prosjektstilling på 25 % som barne- og ungdomsarbeidar.

Soknepresten i Skånevik har ansvar for Skånevik sokn, fører kyrkjebok og sit i soknerådet der. Gudstenestene vert fordelte på prestane i alle kyrkjene etter oppsett plan. Det er 93 forordna gudstenester pr år, fordelt med 37 i Skånevik sokn og 56 i Etne sokn. I tillegg kjem skulegudstenester og gudstenester ved institusjonane. Soknepresten i Skånevik har kontor i prestebustaden i Skånevik og tek del i stabsmøte og planleggingsmøte på kontoret i Etne.

Det er eit rikt kristenliv i sokna, med foreiningar for indre og ytre misjon. I Skånevik har ein brukt IKO sitt faseprogram i trusopplæringa, mellom anna med dåpsskule for 6-åringar. Tripp-trapp arbeidet har svært god oppslutning. Det er også søndagsskule, barnekor og speidararbeid i Skånevik. Desse deltek ved ulike familiegudstenester som samlar mykje folk. I Etne er det eit variert tilbod for barn og unge med bl.a. nettkafé for tenåringar.

Tilhøvet mellom kyrkje, skule og barnehage er godt, med særskilte gudstenester for desse.

Det er ungdomsskule både i Skånevik og Etne, og i Etne er det også vidaregåande klassar innan yrkesfag. Den kristne vidaregåande skulen Lundeneset ligg i nabokommunen, og sokna har samarbeid med denne i konfirmantararbeidet.

Arbeidsplanar fordeler oppgåvene mellom prestane. Ansvar for konfirmantane har vore lagt til presten i Skånevik dei siste åra. Med ny sokneprest på plass, vil oppgåvefordelinga drøftast på nytt. Siste året var det i begge sokna 37 døypte, ca 40 konfirmantar, 16 vigslar og 35 gravferder (60 i 2006). Prestane har andakt på sjukeheimane både i Skånevik og Etne.

I vurdering av søkjarane vil det bli lagt vekt på personlege eigenskapar med evne til å arbeida målretta, og sans for kreativt samarbeid med tilsette og sokneråd.

Tenestebustaden vart bygt i 1900, modernisert i 1985 og er ein god og tenleg bustad. I første etasje er det kontor med eigen inngang, dessutan to stover, kjøkken, dusj og WC. I andre etasje er det fem soverom, bad og WC. Buflata er på om lag 280 m². Det er fin hage med frukttrær omkring bustaden og god utsikt over Skåneviksfjorden. Bustaden vert varma opp med varmpumpe og vedomn. Det følgjer buplikt med stillingen.

Prosten leiår prestenesta i prostiet og ivaretek arbeidsgjevaren sin styringsrett overfor prestane. Han kallar dei 20 prestane inn til prostikonvent kvar månad, for fagleg utvikling, åndeleg fellesskap og lagbygging. Soknepresten tar del i beredskapstenesta i området Sunnhordland Ytre.

Søkjarane må opplysa om dei kan nytta begge målformene. Opplysingar om samlivsform vil kunna verta innhenta og vektlagde ved tilsetjing. Kvinner vert oppmoda om å søkje.

Stillingen vert løna i stillingskode 0930 sokneprest, i lønsspenn 53-75. For å rekruttere til stillingar i distrikta, vil løn og arbeidstilhøve elles bli drøfta i tilsettingsprosessen.

Pensjonsinnskot i Statens pensjonskasse. Reiseutgifter vert godtgjort etter gjeldande regulativ. Til løna kjem særlege regulativmessige godtgjeringsar. Det vert gjeve tilbod om arbeidsrettleing.

Nærare opplysingar om stillinga kan ein få hjå prost Svein Arne Theodorsen (53 40 34 30/95 75 09 27) eller seksjonsleiar ved Bjørgvin

bispedømekontor, Gunvor Taule Mjanger (55 30 64 84).

Søknad via Bjørgvin bispedøme sine heimesider: www.kyrkja.no/bjorgvin

Søknadsfrist: 19. januar 2009

Bjørgvin bispedøme

Kapellan i Husnes og Holmedal sokn i Sunnhordland prosti.

Bjørgvin bispedøme sin visjon er å gjera Kristus kjent, trudd, elska og etterfølgd.

Husnes og Holmedal sokn ligg i den sørlege delen av Kvinnherad kommune. Folketalet er om lag 6000. Kvinnherad kommune har ein fager natur som gjev gode høve til rekreasjon og naturopplevingar både sommar og vinter.

Det er to store arbeidsplassar på tenestestaden: Sør-Norge Aluminium (Søral) på Husnes og Valen sjukehus på Valen. Husnes er bygd ut til eit stort handelssenter. Her ligg og Kvinnherad vidaregåande skule, Husnes ungdomsskule og Husnestunet med sjukeheim og omsorgsbustader. På Husnestunet har prestane andakt annakvar veke.

Sokna har tre kyrkjer: Husnes kyrkje (1874) med gudsteneste annankvar sundag. Valen kyrkje (1978) er ei arbeidskyrkje. Holmedal kyrkje (1882) ligg på Utåker, om lag 20 km frå Husnes. I Valen og Holmedal kyrkjer er det gudsteneste kvar fjerde sundag. Det er sju bedehus i soknet.

Kyrkjekontoret er ein del av kommunen sitt tenestesenter i Husnes sentrum. Her har sokneprest, kapellan, organist og kyrkjelydssekretær sine kontor. I tillegg er det deltidsstilling som kontorsekretær og to stillingar som kyrkjetenar/kyrkjegardsarbeidar, samt nokre deltidsstillingar. Kyrkjevjerja har kontor på Rådhuset i Rosendal. Valen sjukehus har eigen sjukehusprest saman med sjukehuset på Stord.

Kapellanen har tenesteveker etter nærare oppsett turnus og har hovudansvaret for konfirmantarbeidet, dåpsopplæringsplanen og kontakten mellom kyrkje, skule og barnehage. Her har kapellanen eit nært samarbeid med kyrkjelydssekretæren. Det er også eit godt samarbeid mellom tilsette i kyrkja og frivilljuge

medarbeidarar i kyrkje og bedehus. I soknet er det barnespelkor, speidararbeid og ulike former for barne- og ungdomsarbeid. Ungdomsarbeidet er eit satsingsområde i kyrkelyden. Fleire opplysingar er å finna på www.kyrkja-kvinnherad.no. Der finn ein også utdrag frå årsstatistikken.

Vi søker etter person med engasjement for prestenesta, gode samarbeidsevner og evne til å kommunisere med born og unge. Arbeidsfordelingsplanen mellom sokneprest og kapellan vil bli drøfta i samband med tilsetjinga.

Det følger buplikt med stillingen. Kapellanbustaden ligg på Valen (ca sju min. frå Husnes sentrum) og er bygd i 1994. Huset er stort, med god standard og flott utsikt. Sokkelplanet inneheld entre, kontor/soverom, kjellarstove (31 m²), bad og to bodar. I hovudplanet er det stove (49 m²), kjøkken/allrom (23 m²) med utgang til stor terrasse, vaskerom og wc. Loftplanet har bad, fire soverom og ei stor bod. Garasje. På Valen er det butikk, barnehage og barneskule, ungdomsskulen ligg på Husnes.

Prosten leiår prestenesta i prostiet og ivaretek arbeidsgjeveren sin styringsrett overfor prestane. Han kallar dei 20 prestane inn til prostikonvent kvar månad, for fagleg utvikling, åndeleg fellesskap og lagbygging. Alle prestane har prostiet som tenestedistrikt, og det er to beredskapsområde.

Målforma er nynorsk. Søkjar må opplysa om ein nyttar begge målformer. Opplysningar om samlivsform vil kunna bli innhenta og vektlagde ved tilsetjing.

Stillinga vert løna i stillingskode 0922 kapellan, lønns penn 50-69. For å rekruttera til stillingar i distrikta, vil løn og arbeidstilhøve elles bli drøfta i tilsetjingsprosessen.

Pensjonsinnkot i Statens pensjonskasse. Reiseutgifter vert godtgjort etter gjeldande regulativ. Til løna kjem særlege regulativmessige godtgjeringsar. Det vert gjeve tilbod om arbeidsrettleiing.

Nærare opplysingar kan ein få ved å venda seg til prost Svein Arne Theodorsen, tlf. 95 75 09 27 eller seksjonsleiår Gunvor Taule Mjanger ved bispedømekontoret, tlf. 55 30 64 84.

Søknad via Bjørgvin bispedømme sine heimesider: www.kyrkja.no/bjorgvin

Søknadsfrist: 19. januar 2009

Nord-Hålogaland bispedømme

Prost i Indre Finnmark prosti / Sis Finnmarkku proavássuohkan i Nord-Hålogaland bispedømme.

Embetet som prost i Indre Finnmark prosti er ledig fra 9. januar 2009.

Prosten leder prestenestene i prostiet, bistår biskopen i dennes embetsutøvelse, gjør selv tjeneste som menighetsprest slik biskopen fastsetter, og utfører for øvrig de gjøremål som ligger til prosteembetet. Prosten må ha vilje og evne til samarbeid og utvikling for å virkeliggjøre bispedømmets vedtatte prioriteringer, visjonen "Kirke for fremtiden" og kjerneverdiene åpenhet, tillit og raushet. I tillegg til teologiske fagkunnskaper og presteerfaring kreves dokumenterte lederegenskaper og kunnskaper om Den norske kirkes organisering. Kjennskap til landsdelen er en fordel. Flerkulturell kompetanse og erfaring vil bli tillagt vekt samt tillitskapende evner, tydelighet og sans for humor.

Indre Finnmark prosti ble opprettet i 1991 og består av soknene i kommunene Karasjok, Kautokeino, Porsanger, Tana og Polmak og Nesseby. Avstandene fra Karasjok til sentrene i de andre soknene er mellom 70 og 200 km.

I tillegg til prost og prostiprest er det 6 prekestillinger i prostiet. Kautokeino, Karasjok og Nesseby har kirketolker. Disse er ansatt av Nord-Hålogaland bispedømmeråd og har sokneprestene som daglig ledere. I fellestrådene er det om lag 30 tilsatte i forskjellige stillingsbrøker. Sekretæren ved Karasjok menighetskontor yter prosten administrativ bistand tilsvarende 20 % stilling. Prostekontoret er lokalisert i Karasjok kirke, i kontorfellesskap med mellom andre Karasjok menighets øvrige ansatte.

Prostens gjør tjeneste som menighetsprest i minst 50%, i hovedsak i Karasjok sokn.

Den som blir utnevnt, må rette seg etter tjenesteordning for proster. Vedkommende må finne seg i endringer i gjøremål og prostiets utstrekning samt endringer i regler for pensjon og aldersgrense.

Returadresse:
Luther Forlag
Grensen 3
0159 OSLO

UTKOMMER annenhver uke på Luther Forlag og redigeres av praktikumsrektor Halvor Nordhaug, professor Harald Hegstad, prost Jan otto Myrseth og kapellan Sunniva Gylver.

REDAKSJON

Luthersk Kirketidende, v/Eyolf Berg,
Luther Forlag, Grensen 3, 0159 OSLO.
Red. sekr.: Eyolf Berg.
Tlf. 91 17 65 37.
e-post: redaksjon.lk@lutherforlag.no

LESERINNLEGG til Luthersk Kirketidende mottas med takk, og kan sendes til ovenstående e-postadresse.

ABONNEMENT, ADRESSEENDRING O.L.:

Luthersk Kirketidende v/Eyolf Berg,
Luther Forlag, Grensen 3, 0159 OSLO.
Tlf. 91 17 65 37.
e-post: redaksjon.lk@lutherforlag.no

Pris kr. 525,- pr. år for Norge. Utlandet kr. 650,- pr. år.
Kontonummer: 3000.14.73669

ANNONSEPRISER

Det er muligheter for følgende 7 annonsemøduler i LK:

1. *1/2 kvartside* (Høyde 42 mm, bredde 61 mm) kr. 500,- +mva
2. *Kvartside* (Høyde 42 mm, bredde 127 mm) kr. 900,- +mva
3. *Halvside* (Høyde 177 mm, bredde 61 mm) kr. 1500,- +mva
4. *Halvside* (Høyde 85 mm, bredde 127 mm) kr. 1500,- +mva
5. *3/4 side* (Høyde 130 mm, bredde 127 mm) kr. 2000,- +mva
6. *Helside* (Høyde 177 mm, bredde 127 mm) kr. 2500,- +mva
7. *Dobbelside* (Høyde 177 mm, bredde 2x127 mm) kr. 4000,- +mva

ISSN 0332-5431

